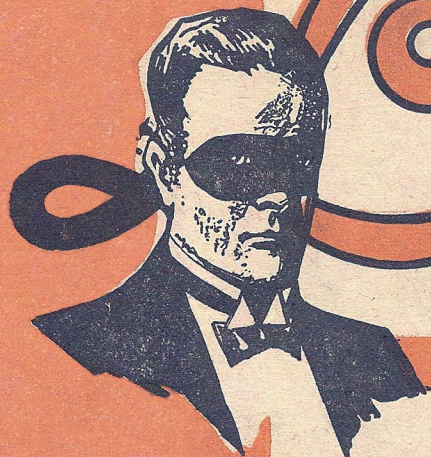

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

EEN ONVRIJWILLIGE LUCHTREIS

Fr. 2.—

De auto sprong uit elkaar....

No. 1319.

27 Juni 1939

NIEUWE SERIE

EEN ONVRIJWILLIGE LUCHTREIS

27 Juni 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GIROSCOPE-AUTO.

Charles Brand, de boezem-vriend van Raffles, zat in de bibliotheek van de schoone villa in de Cromwellstreet, die deze er onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde, toen de chauffeur, Henderson, een reus van een kerel, binnentrad.

Een blik op het gelaat van den chauffeur was voor den jongen man voldoende om te zien, dat Henderson zich in uitstekend humeur bevond.

Zijn groote blauwe oogen schitterden opgewonden en zijn groote witte tanden blonken tusschen zijn lippen, die door een breeden lach waren opgekruld.

— Je schijnt in je humeur te zijn, Henderson? vroeg Charles Brand verbaasd, terwijl hij het boek uit zijn handen legde, waarin hij zat te lezen.

— Buitengewoon in mijn humeur, mijnheer Brand, antwoordde de chauffeur.

— Mag ik vragen naar den oorsprong van je vroolijkheid?

— Zeker, mijnheer Brand! Eigenlijk kom ik met opzet hier om u die mede te deelen. Gij moet weten, dat Mylord mij hier heeft gezonden met verzoek u te komen halen.

Een verbaasde trek vertoonde zich op het jonge, open gelaat van Charles Brand.

— Wat is dat voor een geheimzinnigheid, Henderson? vroeg hij glimlachend. Waar bevindt zich mylord op het oogenblik?

— In de geheime werkplaats onder den grond van het park, mijnheer Brand.

Charles Brand keek verwonderd op.

— Hoelang is hij daar? vroeg hij.

— Sedert vanmorgen acht uur, mijnheer Brand.

— Wat is dat? En hij heeft mij bij het ontbijt zelf gezegd, dat hij een zijner vrienden een bezoek ging brengen.

— Dan heeft mylord u, als ik het zoo maar eens mag zeggen, iets op de mouw gespeld, mijnheer Brand, want ik herhaal u nogmaals, dat mylord reeds drie uren in de geheime werkplaats is.

— Maar wat voert hij daar dan uit? riep Charles Brand uit, wiens verbazing ieder oogeblik toenam.

— Dat mocht ik u onder geen beding zeggen, in geval gij er naar mocht vragen, hernam de chauffeur met een guitigen glans in zijn heldere oogen.

— Aha, het schijnt, dat men achter mijn rug plannetjes voltooit heeft, riep de jonge man uit.

— Zoo is het, mijnheer Brand! Maar gij moogt gerust van plannen spreken, ja zelfs van groote plannen.

— En gij wilt mij niets verklappen? ging de secretaris voort.

— Dat kunt gij wel begrijpen, mijnheer Brand! antwoordde Henderson en nu had zijn gelaat een ernstige uitdrukking aangenomen. Het zij in kleinigheden, of in zaken van belang — wat mijn meester mij gebiedt, dat doe ik en wat hij mij beveelt na te laten, dat laat ik na!

Charles Brand deed een paar passen naar den reus toe en legde hem de hand op den schouder.

— Dat weet ik, Henderson, dat weet ik! Ik vraag je dan ook niets meer, behalve naar de aanleiding van je komst.

— Wel, mijnheer Brand, ik had niets anders te doen, dan u te verzoeken, onmid-

dellijk naar de geheime werkplaats te komen!

— Aha, eindelijk, riep de jonge man verheugd uit. Het zal mij dus nu weder vergund zijn de werkplaats te betreden, nadat lord Aberdeen mij vriendelijk maar dringend verzocht had er niet te verschijnen.

— Ik kan wel begrijpen, mijnheer Brand, waarom dat was! hernam de chauffeur.

— Ei! En mag ik weten waarom?

— Wel, mijnheer, onze meester heeft u willen verrassen met een definitief resultaat van zijn werk.

— Hij is dus wel hard aan het werk geweest?

— Zeer hard, mijnheer Brand!

— En ik vermoed, dat jij hem aan het werk geholpen hebt?

— Juist, mijnheer Brand!

— Nu, ik brand van verlangen, om het resultaat van jullie samenwerking te leeren kennen. Is het iets in den trant van die wonderlijke vliegmaschine, die lord Aberdeen eenigen tijd geleden heeft uitgevonden en gebouwd?

— Misschien wel, mijnheer Brand, maar ik geloof, dat ik nu al meer zeg, dan ik mag doen! Volg mij slechts, wat ik u verzoeken mag en onze meester zal aanstonds aan uw nieuwsgierigheid voldoen.

— Ik verlang niets liever!

Charles Brand zette het boek in de fraaie kast, waaruit hij het genomen had, en volgde met haastige schreden den chauffeur, die hem voorging door de prachtige, met marmer bevoorde hall, en vervolgens door de breede gang, die uitkwam op het terras van het schoone villapark.

De beide mannen daalden de trap van dit terras af, van waar men een heerlijk uitzicht genoot over het met prachtige boomen en dichte bosschages beplante park, dat zich uitstrekke zoover het oog reikte.

Door de lommerrijke lanen van dezen schoonen tuin liep Henderson, gevolgd door den vriend van zijn lordschap, op een groot paviljoen toe, hetwelk zich achter in het park verhief.

Daar de zon voor den tijd van het jaar nog fel en warm scheen, waren de jalouzieën voor alle ramen neergelaten en in het inwendige van het tuinhuis heerschte een verrukkelijke koelte.

De beide mannen liepen de breede gang door en traden een fraai gemeubeld vertrek binnen.

Zonder zich op te houden liep Henderson naar den schoorsteenmantel en tastte over het met goudleder bekleede wandpaneel aan de linkerzijde van den prachtige oud-Hollandschen schouw.

Na eenig zoeken had hij een kleine verhevenheid gevonden.

Hij drukte er op en aanstonds draaide de geheele schouw geruischloos om een onzichtbaren spil.

Nadat het gevaarte een kwart slag had gemaakt, hield het met een zacht knarsend geluid stil en de beide mannen konden nu door een

smalle opening in een tweede vertrek treden, dat zeer klein was, en waarin zich geen enkel meubelstuk bevond.

Nauwelijks waren zij daar binnen getreden, of achter hen draaide de eikenhouten schouw weder op zijn oorspronkelijke plaats terug.

Het vertrek, waarin zij zich nu bevonden, had dezelfde lengte als de breedte bedroeg van de zaal die zij zooveen hadden verlaten, maar het was nauwelijks twee meter breed.

Daar het volstrekt geen licht ontving door eenig venster of een andere opening, moesten de beide mannen hun zaklantaarns doen ontgloeien om hun weg te vinden.

Zij liepen langs den langen wand van het zonderling gevormde vertrek, tot zij zich omstreeks een meter van den korten muur af bevonden.

Daar gekomen haalde Henderson een zonderling gevormd sleuteltje in den vorm van een piano-sleutel uit zijn zak en stak dit in een nauwelijks merkbare opening van den muur.

Hij draaide het eenige keeren om en nu schoof een gedeelte van den vloer terzijde.

Een smalle trap werd zichtbaar.

Voorzichtig begonnen de beide mannen haar af te dalen.

Henderson, die nu achteraan liep, haalde een kleinen hefboom over en zonder eenig gerucht schoof het stuk van den vloer weder op zijn plaats.

De beide mannen daalden zestig treden van de smalle ijzeren wenteltrap af, te midden van een tastbare duisternis, die slechts verlicht werd door het schijnsel van hun zaklantaarns.

Toen zij de trap geheel waren afgedaald, bevonden zij zich in een kelderruimte, op ongeveer twintig meter onder den beganen grond.

Zij doofden hun lantaarns, daar zij op eenige meters afstands een helder schijnsel door een reet van een openkierende deur ontwaarden.

Charles Brand, die zijn nieuwsgierigheid bijna niet kon bedwingen, liep er snel op toe en trok haar geheel open.

Het geheime laboratorium van lord Aberdeen lag schitterend van electrisch licht voor hem.

Vijf halve bollen van melkglas, die aan de hooge zoldering waren aangebracht, verspreidden een zoo helder licht, dat het was alsof men zich hier op klaarlichten dag in het open veld bevond.

De wanden van het laboratorium waren uit beton opgetrokken.

Eindeloze rijen planken en groote kasten torsten een groot aantal overhaalkolven, maatglazen, retorten en andere voorwerpen ten gebuike van hen, die van de scheikunde een tak van studie of een kostbare liefhebberij maken.

In een hoek van het groote vertrek bevond zich een enorme electrische oven.

In het midden van deze zaal stond een man, blijkbaar in diepe aandacht verzonken, voor

een groot voorwerp, dat met een wit laken was toegedekt.

Op zijn gebruind gelaat lag een ernstige trek verspreid, en zijn hoog voorhoofd was in rimpels getrokken.

Van tijd tot tijd streek hij zich met de smalle gespierde hand over het reeds grijzende haar.

Die man was John Raffles.

Hij scheen van het binnenkomen der beide mannen niets bemerkt te hebben en bleef onbeweeglijk staan.

Pas toen hij den zachten druk van Charles hand op zijn schouder voelde, draaide hij zich langzaam om.

En dadelijk begonnen zijn donker grijze oogen te schitteren, toen hij den eenigen man ontwaarde, die hem op aarde waarlijk lief was.

— Ik ben blij, dat je gekomen bent, beste Charles, zeide hij met zijn volle warme stem, die op andere tijden snijdend kon klinken.

— Ik zal dus hier de oplossing van het raadsel te zien krijgen? vroeg Charles glimlachend.

— Dat zul je, Charles! En nu is ook de tijd gekomen om je mijn verontschuldigingen aan te bieden, dat ik je verzocht heb eenige weken het laboratorium niet te betreden. Maar je zult me wel vergeven, als ik je zeg, dat ik gaarne van je verrassing wilde genieten.

— Zooals je me hebt laten genieten toen je mij eenigen tijd geleden, zonder dat ik er het flauwste vermoeden van had, hier op deze zelfde plaats plotseling voor je wondervogel, de „Duivel der Lucht” hebt gebracht. Staat mij nu iets dergelijks te wachten?

— Dat geloof ik haast niet, beste jongen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik wil mij niet minder maken dan ik ben en erkennen, dat er in de „Duivel der Lucht” wel iets oorspronkelijks school.

— Iets oorspronkelijks? riep Charles verontwaardigd uit. Zeg liever dat het de geniaalste vinding was die de twintigste eeuw nog heeft aanschouwd.

— Nu, wij willen niet over een term van zoo weinig gewicht twisten, vervolgde Raffles glimlachend. Die vliegmaschine was in ieder geval heel iets anders, dan wat ik je nu denk te laten zien. Van veel meer gewicht en vóór alles — oorspronkelijk, en dat kan ik niet van dit voorwerp zeggen.

Met deze woorden draaide hij zich om, greep het witte laken beet en trok het met een snelle beweging weg.

Langzaam trad Charles naderbij.

Gedurende een minuut heerschte er een stilzwijgen, dat door niets onderbroken werd, dan door het gesuis van de verschillende gasbranders onder de overhaalkolven.

Raffles had geen oog van het gelaat van zijn vriend afgewend.

Nu verscheen er een flauwe glimlach om zijn dunne lippen en hij zeide op eenigszins spottenden toon:

— Je bent teleurgesteld, beste jongen!

— Charles wilde een protesteerend gebaar maken, maar John Raffles vervolgde met stemverheffing:

— Verweer je toch niet, jongenlief, je had wonder wat gedacht en wat zie je hier? Een gewone automobiel!

Charles kleurde licht!

— Ik moet erkennen... zeide hij aarzelend.

— Je moet erkennen, vulde Raffles den zin aan, dat je hier een gewone toer-automobiel ziet — of liever meent te zien.

— Aha, riep Charles verheugd uit, ik wist wel dat er iets bijzonders aan was.

— Maar zie je dat bijzondere ook? vroeg Raffles.

— Neen, dat moet ik eerlijk bekennen.

— Onderzoek den wagen dan maar eens nauwkeurig!

Charles begon zwijgend een wandeling om den wagen te maken.

Henderson keek meesmuilend toe, terwijl hij van tijd tot tijd een blik vol bewondering op zijn meester wierp.

Raffles zelf stond steeds onbeweeglijk als een standbeeld op eenigen afstand toe te kijken.

Charles liep van de motorkap naar de achterzijde van den wagen en vandaar weder naar voren.

Toen keek hij Raffles verwonderd aan.

En van Raffles dwaalde zijn blik naar het gelaat van den chauffeur, die met moeite een glimlach verborg.

— Ik moet je eerlijk zeggen, zeide Brand eindelijk, dat ik tot dusverre nog niets bijzonders heb gevonden.

— Dat doet mij om bijzondere redenen, die ik je aanstonds wel eens zal uitleggen, groot genoeg! zeide Raffles. Maar je onderzoek is ook niet grondig genoeg geweest! Ik geef je verlof om alle onderdeelen aan een beschouwing te onderwerpen! En als je dat doet, zul je waarschijnlijk spoedig het eigenaardige van dezen wagen ontdekt hebben.

Nogmaals begon Charles zijn onderzoek.

Hij opende het eerste portier, naast de plaats van den chauffeur, draaide aan het stuurwiel, haalde de hefboomen van de gasontsteking, den versnellingsbak, en den benzine-toevoer over en schudde zwijgend het hoofd.

— Juist als van iedere andere auto, mompelde hij voor zich zelf.

Maar plotseling bukte hij zich en keek naar de pedalen van de remmen.

— Daar zie ik een kleinen voethefboom, riep hij verheugd uit, dien ik nog in geen enkele andere auto gezien heb.

— Uitmuntend, riep Raffles op goedkeurenden toon, dat is al vast een aanknoopingspunt, ga nu maar eens verder!

Charles stapte weder van den wagen en opende de motorkap.

— Een motor met zes cylindere, zoo vervolg-

de hij zijn alleenspraak. Ongetwijfeld van uitmuntend fabrikaat en zeer machtig, maar zoover ik kan zien, zonder bijzondere kenmerken! Alle onderdeelen zijn aanwezig, die men bij iederen automobiel-motor aantreft: bougies, in- en uitlaatkleppen, dynamo's voor het verwekken van de vonk, radiateurs enz.! Maar stil! zoo viel hij zich zelf in de rede, daar zie ik al weer een rad met een trandradtransmissie, waarvan ik den aard en het doel niet kan raden, en daar ik hier niets anders ontwaar, zullen we de motorkap maar weer sluiten.

Hij voegde de daad bij het woord en liep nu naar het achterste portier, waarschijnlijk in de hoop dat hij daar iets anders zou ontdekken.

Maar zijn teleurstelling was groot, toen hij daar niets anders vond dan de gebruikelijke breede, gepolitoerde achterbank en twee zijzetels voor ieder portier.

Hij stapte weder uit, klepte het portier dicht en krabde zich achter de ooren.

En indien Henderson niet wist, wat hij aan zijn jongen meester verschuldigd was, zou hij zeker in lachen zijn uitgebarsten over het ongelukkige gezicht, dat deze op dit oogenblik trok.

— Heb je nu wel waarlijk alles goed onderzocht Charles? vroeg Raffles.

— Dat zou ik meenen, antwoordde deze. Ik heb den wagen van voren, van achteren, terzijde en ook van boven bekeken.

— Dat is uitstekend, antwoordde Raffles kalm, maar indien ik mij niet sterk vergis, dan zit aan de meeste auto's ook een onderkant.

Charles maakte een waren luchtsprong en riep met komische wanhoop:

— Ezel, die ik ben! Daarmede had ik moeten beginnen!

Hij wierp zich plat op den grond en keek onder den wagen.

Een kreet ontsnapte hem.

Hij stond het volgende oogenblik weer op zijn voeten en riep uit:

— Maar die wagen heeft zes wielen!

— Inderdaad, zeide Raffles kalm.

— Maar . . . waartoe dient dat? vroeg Charles verbaasd. Vier wielen zijn toch tot dusverre ruim voldoende gebleken.

— Dat is ook zoo, en deze heeft er zelfs aan twee genoeg, vervolgde Raffles even bedaard.

— Wat zeg je daar? riep Charles verwonderd uit.

— Welzeker jongelief, deze wagen is vervaardigd om in normale omstandigheden op slechts twee wielen te loopen en dat is nu de kern van het geheele geheim.

— Maar waartoe dan die vier zijwielen? riep Charles uit.

— Eenvoudig om den schijn te wekken, alsof het een gewone auto ware!

— En loopt deze wagen snel?

— Op de vier wielen gemakkelijk honderd-twintig, op de twee wielen minstens twee honderd kilometer.

— Dat is verbazend! kreet Charles. Maar hoe blijft hij dan in evenwicht?

— O, dat is heel eenvoudig. Je hebt natuurlijk vaak van een giroscope gehoord, wat een deftig woord is voor priktol?

— Ongetwijfeld.

— Verder zul je wel de uitstekend geslaagde proefnemingen herinneren, die destijds door een Duitscher zijn genomen met een electrischen wagen, die op slechts één spoorstaaf liep en een verbazende snelheid kon ontwikkelen. Waarom of indertijd die proefnemingen tot geen practisch resultaat hebben gevoerd, is mij tot op den huidigen dag een raadsel! Welnu, ik heb mij eenvoudig de bij die proefnemingen opgedane ervaring ten nutte gemaakt, en ik zou deze auto niet gaarne voor een origineele ontdekking willen uitgeven — zij is eenvoudig een plagiaat!

— Behalve die vier zijwielen dan! riep Charles uit.

— O, dat beteekent niets! Die vormen een soort vermomming, waarvan je het doel spoedig genoeg zal blijken. Wat nu de werking van die giroscope betreft, die is in een paar woorden te verklaren: een priktol blijft door de werking van de middelpuntvliedende kracht, eenmaal in beweging zijnde, rechtstandig op haar punt staan. Als men tracht haar uit de loodrechte richting te brengen, keert zij daarin weder onmiddellijk terug, zoodra men haar weder aan haar lot overlaat. Welnu, August Scherl bracht in zijn tweewieligen motorwagen inplaats van een priktol een zeer zware gietijzeren schijf aan, die door den motor in een zeer snel draaiende beweging werd gehouden. Daar het vlak van deze schijf zich evenwijdig met den grond bevond, kon zijn wagen zelfs op de zelfde plek op slechts twee wielen stil blijven staan, zoodra de giroscope in snel draaiende beweging was gebracht.

Charles had aandachtig geluisterd, den blik van de auto naar het gelaat van zijn vriend en dan weer naar den zonderlingen wagen wendend.

John Raffles trad nu op de auto toe, bukte zich over het portier heen en trok aan een ring, die aan een gedeelte van den wagenvloer bevestigd was.

Er opende zich een klein luik, en Charles, die naderbij was getreden, kon hierdoor een glanzenden stalen schijf ontwaren, bevestigd op een spil, die in twee tappannen draaien kon.

— Let nu eens goed op, zeide Raffles.

Hij ging achter het stuurwiel zitten en bracht den motor in beweging.

Tot groote verbazing van Charles, kwam de auto echter geen centimeter vooruit.

Hij keek naar den vloer en nu pas zag hij, dat de auto met haar wielen rustte op een plankier, zonder einde, dat om twee zware rollen liep, die onder den vasten vloer waren aangebracht.

Hoe snel de auto ook liep, even snel gleed het

stuk vloer onder de wielen weg en de wagen bleef steeds op dezelfde plaats!

Charles zag dan ook de vier buitenste wielen snel ronddraaien.

Nu drukte Raffles den voet op den kleinen hefboom, dien Charles zooveen had opgemerkt en dadelijk begon de zware stalen schijf met een diepgonzend gebrom met de uiterste snelheid te draaien.

Tegelijkertijd zag de jonge man hoe de vier buitenste wielen langzaam in de hoogte gingen, zonder dat de auto de minste neiging vertoonde om te kantelen.

Binnen enkele seconden waren de vier zijwielen ongeveer een decimeter boven den vloer.

En na door de wet der traagheid te hebben doorgelopen, bleven zij stilstaan.

— Kijk nu eens onder den wagen, beval Raffles.

Charles bukte zich en keek onder den wagen.

De twee middelste wielen, die aanvankelijk bijna geheel onder den wagen schuil waren gegaan, draaiden op dit oogenblik even snel rond als zooveen de vier zijwielen gedaan hadden.

— Het is ongelooflijk, riep Charles uit. Maar mij dunkt dat je nu steeds precies in het midden van den wagen moet blijven zitten.

— Daarin vergis je je! riep Raffles.

En op hetzelfde oogenblik boog hij zoover hij kon over den zijkant van den wagen heen.

Tot zijn groote verwondering zag Charles, dat de wagen niet alleen niet overhelde naar de zijde waar hij het verwacht had, maar integendeel een weinig naar den tegenovergestelden kant.

Nu nam Raffles den voet weder van den hefboom af.

Tegelijkertijd trok hij aan een koperen knop en de vier zijwielen begonnen weder te dalen, terwijl de giroscope met eigen kracht uitliep en eindelijk stilstond.

Dit alles had in minder dan vijf minuten plaats gehad.

Raffles kwam van zijn plaats en ging op Charles toe, die hem krachtig de hand drukte.

— Het mag dan geen origineele uitvinding zijn, zeide Charles op bewonderenden toon, maar jij hebt haar toch geniaal toegepast en ik ben blij, dat je mij niets gezegd hebt, en er een verrassing van gemaakt hebt.

— Het verheugt mij, dat je mijn knutselwerkje op prijs stelt, Charles, wij zullen ons aanstonds eens gaan overtuigen, of mijn wagen ook in de praktijk voldoet.

HOOFDSTUK II.

EEN BANKZAAL.

— Henderson, zoo richtte Raffles zich tot den chauffeur, die zwigend, maar met een van vreugde glanzend gelaat had toegezien, breng den wagen aanstonds langs de geheime helling naar het park.

— Ik zal er voor zorgen, mylord, antwoordde de reus.

— Wij wachten je bij den uitgang!

Raffles en Charles gingen nu denzelfden weg terug, als de jonge man zooveen gekomen was, en begaven zich, nadat zij het paviljoen verlaten hadden, naar een dichtbegroeid boschje, ongeveer in het midden van het park gelegen.

Zij traden het binnen en wachtten geduldig.

Zij bevonden zich hier ongeveer tien minuten, toen zonder gerucht een zeer groot stuk van het bosch eerst een meter omlaag, en vervolgens terzijde schoof, waardoor een opening van ruim twee meter in het vierkant zichtbaar werd.

Vlak onder deze opening eindigde een breede tunnel, die met een flauwe helling van dit punt naar de onderaardsche werkplaats afdaalde en die door John Raffles slechts in tijden van nood in werking werd gesteld.

De motorkap van de auto was juist zichtbaar. Henderson kwam van den wagen en riep met

zachte stem naar boven:

— Als het niet te veel moeite is, Mylord, zag ik liever, dat gij zelf den wagen naar boven bracht, ik vrees, dat ik hem zal beschadigen, want de uitgang is vrij nauw.

Zonder een woord te zeggen sprong Raffles in de opening en nam achter het stuurwiel plaats.

Met vaste hand bracht hij den wagen in beweging, die langzaam de tunnel uitreed.

Henderson volgde zijn meester en het volgende oogenblik stonden de drie mannen bij elkaar op het breede grintpad, aan welks rand het boschje gelegen was.

— Sluit de opening van de tunnel, Henderson, beval Raffles.

De chauffeur keerde naar het boschje terug en had na eenigen tijd zoeken een goed verborgen hefboom gevonden, die geheel het uiterlijk had van een gewonen stam van een of anderen struik.

Hij haalde dezen hefboom over en met een zacht knarsend geluid kwam het met aarde en heesters beplante plankier weder te voorschijn en rees langzaam omhoog, tot het weder op zijn oude plaats lag.

Met de voeten drukte Henderson overal de aarde stevig aan, schoof hier en daar een plant, en nu was het onmogelijk te zien, dat zich op deze plek een geheim luik van grooten omvang bevond.

Dit alles had nauwelijks vijf minuten geduurd.

Henderson begaf zich weder naar zijn wachtenden meester en keek hem vragend en zwijgend aan.

— Ik begrijp wat je vragen wilt, mijn vriend, zeide Raffles glimlachend, terwijl hij den chauffeur op den schouder klopte. Je zoudt den proeftocht zeker gaarne medemaken.

De blauwe oogen van den reus schitterden, toen hij antwoordde:

— Dat zou mij een groot genoegen doen, Mylord.

— Dat is geen wonder, brave Henderson, hernam Raffles, je hebt je werkkraft en je denkvermogen gegeven om mij te helpen deze auto samen te stellen, het is dus niet meer dan billijk, dat je er bij tegenwoordig bent, als wij eens onderzoeken, hoe de auto zich in de praktijk houdt.

Henderson antwoordde niet, maar aan zijn gelaat was duidelijk te zien hoe verheugd hij was.

— Hebben wij voldoende benzine? vroeg Raffles, terwijl hij instapte en achter het stuurwiel plaats nam.

— Meer dan genoeg voor een tocht van een uur of vier, Mylord!

— Stap dan in vrienden, en op weg!

Charles en Henderson namen plaats.

De eerste naast Raffles, de chauffeur op de achterste bank, waar hij zich nedervlijde met het gezicht van iemand, die zich op iets zeer bijzonders voorbereidt.

Raffles bracht de auto in beweging en langzaam rolde de wagen langs het breede grintpad naar de groote garage, die zich achter in het park bevond en met een breede deur niet alleen in den tuin, maar ook in een smalle, zeer stille zijstraat uitkwam, waar slechts hoogst zelden een voorbijganger verdwaalde.

De auto reed de breede deuren in, vervolgens tusschen twee rijen fraaie auto's van de meest verschillende soort door, van de krachtigste renwagens tot een paar havelooze huurauto's toe en rolde vervolgens, nadat Henderson van zijn plaats was gesprongen en de deuren geopend had, de geheel verlaten zijstraat in.

Daar stond de wagen even stil om Henderson weder op te nemen, die de beide deuren zorgvuldig gesloten had.

Met matige vaart rolde de auto de zijstraat uit en vervolgens, de vaart steeds versnellende, langs Pall Mall, langs de Victoriakade en toen Londen uit.

Voortdurend waren vier wielen gebruikt.

Nu bevond de wagen zich aan het begin van een practigen, breeden straatweg, die van Londen in bijna rechte lijn naar de zuidkust van Engeland loopt.

Een beter proefterrein was nauwelijks denkbaar.

Bijna geheel verlaten strekte de prachtige weg zich uit.

Onmiddellijk bracht Raffles de auto, door den gangwissel over te halen, in snelle vaart.

Spoedig wees de snelheidsmeter tachtig kilometer per uur aan.

Nu drukte Raffles met den voet den kleinen hefboom neder, boog zich naar Charles over en riep hem toe:

— Nu heb ik de giroscoop in werking gebracht.

Inderdaad liet zich, boven het gesnor van den motor uit, het diepgonzend geluid van de snel ronddraaiende stalen schijf hooren.

— En nu laat ik het middelste stel wielen dalen, riep Raffles, terwijl hij de daad bij het woord voegde door een zwaren, koperen knop, bevestigd aan een stang, die in de motorkap uitkwam, naar zich toe te trekken. En nu loopt de wagen gedurende een ondeelbaar oogenblik op zes wielen, beste Charles.

Nauwelijks een seconde later riep Raffles, en nu lag er een zegevierende klank in zijn stem:

— Twee wielen, Charles. De wagen loopt op twee wielen!

Charles antwoordde niet.

Hij gevoelde onmiddellijk, dat het rijden van de auto tot een soort zweven was overgegaan, dat hem een onbeschrijfelijke gewaarwording verschafte. Het hield het midden tusschen het varen in een ijschuit en het zweven in een vliegmaschine.

Bijna onmiddellijk was de vaart van den wagen plotseling aanzienlijk versneld.

Charles keek naar den snelheidsmeter, die op dat oogenblik een snelheid van 140 kilometer aanwees.

Op ongeveer een mijl afstand maakte de weg een flauwe bocht.

Enkele tellen later vloog de wagen met onverminderde vaart over deze bocht heen en tot zijn groote verwondering bemerkte Charles, dat de wagen bij het doorvliegen van de bocht niet, zooals hij natuurlijk verwacht had, naar binnen overhelde, teneinde weerstand te bieden aan de middelpuntvliedende kracht, die haar naar den rand van den weg zou trachten te slingeren, maar integendeel, naar de tegenovergestelde zijde.

Raffles had hem met een glimlachend gelaat aangekeken.

— Ik zie, dat je je verwondert, zeide hij. Ik zou nu wel een geleerd betoog tegen je kunnen houden, om je uit te leggen hoe het komt, dat de wagen schijnbaar juist tegen de wetten der zwaartekraft in handelt, maar dat zal ik liever tot een latere gelegenheid uitstellen.

— Ik moet je zeggen, zeide Charles, dat het een zeer zonderlinge gewaarwording was!

Intusschen had Raffles de vaart van den wagen nog eenigszins opgedreven en tot zijn

voldoening bemerkte hij, dat de wagen even vast, ja nog vaster, op den weg lag, dan wanneer hij op zijn vier wielen liep.

Hij verminderde nu de vaart, daar hij heel in de verte een paar wandelaars zag aankomen en binnen enkele seconden waren de vier zijwielen weder in hun oorspronkelijken toestand gebracht, de giroscope buiten werking gesteld en het middelste stel wielen opgehaald.

Toen hij de voorbijgangers bereikte, wijdden deze niet de minste aandacht aan de voorbijgaande auto en Raffles werd nog bevestigd in zijn oordeel, dat zijn nieuwe uitvinding uiterlijk volstrekt niet afweek van een gewone automobiel.

Hij reed nog een uur door en bracht herhaaldelijk het mechanisme van de giroscope in werking, de laatste maal op zoodanige wijze, dat de vier zijwielen zich slechts enkele millimeters van den grond bevonden, zoodat het voor iemand, die niet nauwkeurig toekeek, den schijn wekte, alsof zij werkelijk in gebruik waren.

Twee uren nadat de drie mannen vertrokken waren, reed de auto de garage weder binnen.

— Wel, Henderson, wat denk je ervan, zoo wendde Raffles zich glimlachend tot den chauffeur.

— Ik denk ervan, Mylord, zoo antwoordde Henderson met ernstig gelaat, dat het een man als u weinig moeite zou kosten om die vijf wielen weg te laten er en slechts op één te rijden.

Charles barstte in lachen uit, maar Raffles bewaarde zijn ernst.

Toen zij beiden de garage verlieten, nadat Raffles den chauffeur op het hart had gedrukt de giroscope-auto zeer nauwkeurig na te zien, zeide de Grootte Onbekende tot zijn vriend:

— Jij lachte zoeven om die uitlating van onzen goeden Henderson, maar ik ben in mijn hart overtuigd, dat hij het in vollen ernst meent.

— Dat geloof ik ook, hernam Charles, terwijl hij Raffles trouwhartig aankeek. Het bewijst zijn blind vertrouwen in je kunnen.

— Meer nog, hernam Raffles ernstig, het bewijst zijn onwankelbare trouw en zijn innige liefde voor zijn meester! Want wie waarlijk gelooft dat ik zulke wonderen kan verrichten, die moet mij wel zeer liefhebben!

Zwijgend liepen de twee mannen verder, tot zij de villa bereikt hadden.

— Je hebt op het oogenblik niets te doen, beste Charles? vroeg Raffles met de kruk van de breede deur in de hand, die naar de gang voerde.

— Althans niets dat dringt! Je wilde mij spreken?

— Ja!

— Over een ernstige zaak zeker?

— Volstrekt niet! Over een bankroof, antwoordde Raffles luchtig, terwijl er geen spier van zijn gelaat bewoog.

Charles kende zijn vriend nu al zoo lang en meende alle schuilhoeken van zijn zonderling

karakter te hebben doorgrond, dat van de uitbundigste vroolijkheid kon overslaan tot de diepste melancholie, maar nu keek hij Raffles toch eenigszins verbaasd aan.

— Is dat geen zaak van belang, meen je? vroeg hij aarzelend.

— Niet in het minst, antwoordde Raffles kalm. Bestolen worden is wel zoo belangwekkend en belangrijk, dan te bestelen.

— Je hebt zeker een plan gemaakt?

— Dat wil zeggen: ik heb een soort ingeving gekregen.

— Zullen wij Londen tot het terrein van onze werkzaamheden kiezen?

— Neen, Manchester!

— Hoe heet de Bank?

— Drebber and Peanut!

— De bekende makelaars in effecten?

— Zeg maar — de beruchte!

— Ze zijn schatrijk?

— Veel te rijk!

— Bedienden?

— Ja, vier natuurlijk, behalve het bankpersoneel, dat echter steeds om zes uur naar huis gaat!

De beide vrienden waren onder het spreken de gang doorgelopen en de ruime bibliotheek binnengetreden, waar zij plaats namen aan de prachtige ebbenhouten tafel, die voor een der groote Fransche ramen was geschoven, waardoor men een prachtig uitzicht op het park had.

Toen zij gezeten waren, nam Raffles zijn portefeuille uit zijn zak, opende deze en haalde er een vel papier uit.

Charles keek aandachtig toe.

— Wat beduidt dat vel papier? vroeg hij nieuwsgierig?

— Dat is het plan van de Bank van Drebber and Peanut! antwoordde Raffles.

— Maar het is een blank vel papier, riep Charles verbaasd uit. Er staat niets op!

— Nu niet, maar er zal iets op staan! zeide Raffles bedaard.

Hij haalde een klein spirituslampje in den vorm van een opzittenden, bronzen poedel naar zich toe, wat gebruikt werd om sigaren aan te steken en hield een lucifer bij de pit.

Daarop nam hij het vel papier in beide handen en bewoog het langzaam eenige keeren boven de vlam heen en weer.

Binnen enkele oogenblikken verscheen er in diepzwarte kleur een schetsteekening op het vel papier.

Charles uitte een kreet van bewondering.

— Het is niet zoo verbaasd, zeide Raffles onverstoorbaar. Je zult toch, hoop ik, ook wel eens van zoogenaamden synthetischen inkt gehoord hebben?

— Ja zeker, dat is een soort vloeistof, die bij het schrijven geen zichtbaar schrift nalaat, dat pas zichtbaar wordt, wanneer men het papier verwarmt.

— Juist, maar de vloeistof die ik hier ge-

bruikt heb, en die ik zelf heb uitgevonden, met je welnemen, heeft nog deze bijzondere eigenschap, dat ze bij het schrijven flauw zichtbaar is, na een uur geheel verdwijnt en slechts opkomt, als men haar boven de vlam van een spirituslicht houdt. Gas, electriciteit of petroleum zou niets geven.

— Prachtig, riep Charles vol bewondering uit. En nu het doel van die onzichtbaarheid?

— Wel, het doel is nog al duidelijk! Ik kan mijn portefeuille verliezen en dan zou het eenigszins zonderling aandoen als men in de brieven-tasch van Lord Aberdeen den plattegrond van een huis vond. Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast!

Charles knikte bevestigend.

— Je hebt gelijk! Men kan nooit te voorzichtig zijn in onze omstandigheden. Je zeide dus zoeven, dat er vier bedienden zijn.

— Juist!

— Slapen die in de bank of in de woning?

— Bank en woning zijn één. Dat wil zeggen, de bankzaak bevindt zich gelijkvloers, terwijl Drebber zijn woning op de eerste verdieping en zijn compagnon Peanut de zijne op de tweede heeft.

— Zijn de heeren getrouwd? vroeg Charles spottend.

— Drebber is jonggezel en heeft een huishoudster en een keukenmeid! Peanut daarentegen heeft een vrouw, een keukenmeid en een bottelier; waarvoor deze laatste beambte dient, heb ik nooit goed begrepen, want er is in het heele huis geen flesch wijn te vinden.

— Houdt Peanut niet van het druivennat?

— Alleen als het door anderen betaald wordt!

— Hij is dus gierig?

— Als Harpagon!

— Ik begin al eenigszins op de hoogte te komen. Dus gezamenlijk vier bedienden voor een huis van twee verdiepingen! Maar des nachts zal de bankzaak toch wel bewaakt worden?

— Dat weet ik niet, en ik stel er ook geen belang in.

— Neem mij niet kwalijk, riep Charles uit, maar mij dunkt, dat wij daar toch wel eenigszins rekening mede moeten houden.

— Waarom zou ik er rekening mee moeten houden, als ik mijn slag overdag denk te slaan, zeide Raffles, terwijl hij bedaard een rookwolkje uitblies.

— Overdag?! riep Charles uit, die zijn ooren niet meende te vertrouwen. Ben je van plan om in een stad als Manchester een Bank te berooven?

— Ja! Je weet dat ik van oorspronkelijkheid houd!

— Nu, wat dat aangaat — oorspronkelijk is het zeker! zeide Charles, terwijl hij zijn vriend met verschrikte oogen aankeek. Hoe denk je eigenlijk in het gebouw te komen? zoo vervolgde hij.

— Wel, zooals iedereen er in komt — door de deur!

— Edward! meen je wat je daar zegt?

— Als ik dergelijke plannen bespreek, meen ik ieder woord, antwoordde Raffles.

— Maar er zijn toch zeker wel overal bankbeambten?

— Er zijn er in het geheel veertien, alles inbegrepen: de kassier, de tweede kassier, de procuratiehouder, de man voor de prolongaties, de klerk voor het verzilveren van effecten, een paar boekhouders en dan nog een half dozijn klerken, benevens een kantoorjongetje.

— En ben je van plan om dat halve dorp in bedwang te houden?

— Daf zal niet behoeven, want ik kom om kwart voor zessen en wacht tot de heeren vertrekken.

— En wat moet ik doen?

— Jij gaat natuurlijk mee!

— Dat begrijp ik, maar in welke hoedanigheid!

— Als demi-mondaine!

Charles uitte een kreet van vertwijfeling.

— Ik wist wel dat een of anderen dag het noodlot mij toch weer zou achterhalen, riep hij klagend. Langen tijd heb ik mij niet in die vervloekte vrouwenkleeren behoeven te steken!

— Een reden te meer, om er nu weer eens mede te beginnen, hernam Raffles lachend, me dunkt dat ik je lang genoeg met rust heb gelaten.

— En wat moet ik daar dan doen? vroeg Charles, die nog allesbehalve overtuigd was.

— Peanut verleiden!

— Edward! Ben je krankzinnig geworden, kreet Charles verschrikt.

— Misschien druk ik me niet goed uit, ging Raffles onverstoort door. De zaak is, dat je onzen vriend Peanut al bij een vroegere gelegenheid van het goede pad hebt afgelokt en nu bij hem komt informeerden, wat hij voornemens is voor het arme wurm te doen, waaraan je spoedig het levenslicht zult schenken.

Charles begroef het gelaat in de handen en uitte een jammerenden kreet.

— Is het nu absoluut onmogelijk, om het zonder dat wicht te stellen? vroeg hij.

— Het spijt mij, ging Raffles onverbiddelijk door, maar die vrucht van je strafbare lichtzinnigheid is beslist onmisbaar.

— In 's hemelsnaam dan maar, zeide Charles zuchtend. En wat is het doel van die comédie?

— Het doel is niets anders, dan vriend Peanut uit zijn kantoor te halen. De zaak is deze, dat de man een vreeselijke werkezel is en de bankzaak slechts zelden verlaat. Ik verdenk er hem sterk van, dat hij des nachts naast zijn brandkast slaapt, maar dat kan ik niet bewijzen. Nu wil het, dat mevrouw Peanut, zeer oud, zeer leelijk en zeer jaloersch is, ofschoon het mensch daartoe niet de minste aanleiding heeft, want haar man is, zoo niet ouder, dan toch nog veel

leelijker dan zij. Het gevolg van deze ziekelijke jaloerschheid is, dat er in den huize Peanut bijna geen dag voorbijgaat, of de beide echtgenooten hebben de hevigste ruzie. Dat wil zeggen — mevrouw maakt ruzie, terwijl mijnheer gedwee en zwijgend toeluistert. Volg je me?

— Ja! antwoordde Charles, dat is zeer belangwekkend. Maar ik begrijp den samenhang nog niet goed.

— Dat verbaast me. Voor mij is die samenhang vrij duidelijk. Hij verschijnt om een uur of zes, belt aan, loopt met veel drukte naar de tweede verdieping en vraagt mijnheer Peanut te spreken. Wie om mijnheer Peanut komt, wordt door de meid onherroepelijk naar mevrouw Peanut gestuurd. Zoodra de oude dame je ziet, zal ze flauw vallen en wanneer ze weer is bijgekomen zal ze een hevige scène maken, nog voor je een woord gezegd hebt. Je moet er verder op rekenen, dat ze je een lamp, of een zwaar boek naar het hoofd zal gooien.

— Ah, mompelde Charles, het is vriendelijk dat je me waarschuwt! Vervolgens?

— Vervolgens zal mevrouw de huistelefoon van den haak nemen en met schelle stem haar man bevelen onmiddellijk boven te komen. Wanneer hij er niet in vijf minuten is, beloof ik je, dat dit mijn laatste bankzaak zal zijn geweest. Ik laat het aan jou over om het tooneel zoo lang mogelijk te rekken. Maar of je vroeg of laat heengaat, je kunt er van verzekerd zijn, dat mijnheer Peanut dien avond niet weer naar zijn kantoor zal gaan.

— Maar hoe weet je dat alles zoo nauwkeurig, vroeg Charles verwonderd.

— Omdat ik het echtpaar zeer goed ken!

— Behoor je dan tot zijn vrienden?

— Neen, dat niet, maar ik heb tot zijn bedienden behoord.

— Wat wil je zeggen? riep Charles uit.

— Ik wil zeggen, dat ik een volle week bottelier bij hem geweest ben, ongeveer twee maanden geleden.

— Zoo, dus dat was de reden van je afwezigheid, die je me toen niet hebt willen ophelderen!

— Je weet, dat het mijn gewoonte is, je een plan nooit anders dan kant en klaar voor te leggen, verontschuldigde Raffles zich glimlachend.

— En wat doe jij in den tijd, dat ik dat huiselijk krakeel verwek? vroeg Charles.

— Ik houd mij met het geval Drebber bezig, antwoordde Raffles. Die waardige bankier heeft de gewoonte, nadat de klerken weg zijn, alle boeken nog eens na te zien, alvorens ze in de brandkast weg te bergen. Hij eet precies om half zeven, heb ik gehoord, en steeds thuis met zijn huishoudster.

— Gaat Henderson met ons mee? vroeg Charles.

— Geen kwestie van, antwoordde Raffles ernstig. Je weet wel, dat ik hem bij dergelijke dingen als deze liefst buiten spel laat als het even gaat. Als ik gearresteerd word, wil ik den braven kerel niet in mijn ongeluk meeslepen, al zou hij zelf, daarvan ben ik zeker, er in het geheel geen been in zien om zich tegelijk met mij in de gevangenis te laten werpen.

— En wanneer zal de vertooning plaats hebben?

— Overmorgen!

— Dat is zeer spoedig!

— Men moet dergelijke pleziertochten nooit tot morgen uitstellen, als men ze vandaag nog kan ondernemen! merkte Raffles wijsgeerig op.

Daarop vouwde hij het plan weder op en stak een nieuwe sigaret aan.

HOOFDSTUK III.

DREBBER AND PEANUT IN EFFECTEN.

Twee dagen later, om één uur in den middag, reed een groote grijsgelakte auto in zeer snelle vaart over den straatweg, die van de Engelsche hoofdstad naar Manchester voerde.

Twee mannen zaten op de voorste bank, gekleed als Amerikaansche toeristen.

Het was de giroscope-auto van den Grooten Onbekende en de beide mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Achter in de auto stond een vrij groot valies.

Zonder zijn vaart een oogenblik te verminderen, stormde de groote wagen uren achtereen door Noord en Zuid-Wales, tot de katoenstad bereikt was.

Daar stond hij stil voor een fraai, doch geheel

onbewoond huis, hetwelk Raffles eenigen tijd geleden had gekocht.

Charles sprong van zijn zetel en nam het valies uit de auto.

Daarop trad hij op de straatdeur toe en opende deze met den sleutel, dien Raffles hem in de hand had gedrukt.

Zoodra hij binnen was, reed Raffles snel verder, sloeg een zijstraat in, vervolgens nog een, om weer stil te houden voor een klein poortje, dat uitkwam in den tuin van het ledige huis.

Geduldig wachtte hij ruim een half uur.

Toen werd het tuinpoortje geopend.

Er trad een jonge vrouw uit, met overdreven elegance gekleed.

Zij droeg een naar den laatsten smaak ge-

sneden costuum van helgroene zijde, een hoedje van wit vilt. Haar gelaat was zwaar geschminkt en haar wenkbrauwen en wimpers zwart gemaakt.

In de linkerhand droeg zij een valies.

De jonge dame trippelde snel op de auto toe en nam naast Raffles plaats.

Het coquette wezentje was niemand anders dan Charles Brand!

Raffles nam hem met een vluchtigen blik op en een glimlach speelde om zijn dunne lippen.

— Gij ziet er inderdaad verrukkelijk uit, schoon meisje! zeide hij spottend. Een ware trottoir-vlinder!

— Bespot je me nu ook nog? riep Charles met een hoog stemmetje, terwijl hij een zakspiegeltje te voorschijn haalde en daarin zijn jong, rond gelaat beschouwde, om hier en daar nog een krulletje te verschikken.

— Ik spot in het geheel niet, lief kind, zeide Raffles op overdreven hoffelijken toon, je ziet er waarlijk uit als de Venus van Milo, maar dan met armen. Ik ben bang dat mevrouw Peanut het niet bij het zware boek en de lamp zal laten. Wij moeten er intusschen maar het beste van hopen!

Tegelijkertijd bracht hij de auto weer in beweging.

Het was juist half zes.

Raffles scheen ook hier uitmuntend den weg te kennen, want zonder eenige aarzeling stuurde hij den giroscope-wagen door een aantal straten, tot hij een vrij breeden boulevard bereikte en nu langzaam naar een remise van een auto-verhuurder reed.

— Is dit de straat? vroeg Charles.

— Ja, antwoordde Raffles, daar ginds is het bankgebouw. Schuin aan de overzijde.

Hij wees op een vrij groot huis, van grijze steen, op ongeveer honderd meters afstands aan de overzijde van de straat gelegen.

— Dat heb je dan goed uitgerekend, merkte Charles bewonderend op.

— Dat moest ik wel, zeide Raffles, maar je ziet, dat het geluk mij gunstig is geweest. Het was noodzakelijk dat ik de auto ergens stalde, want ik kan haar niet voor de deur laten staan, dat spreekt van zelf.

De wagen stond nu voor de remise stil en Charles en Raffles sprongen op den grond.

Er kwam een knecht toesnellen, die naar hun verlangen vroeg.

— Kan deze auto hier een uur blijven staan? vroeg Raffles. En kan ik dat valies aan je zorg toevertrouwen?

— Zeker mijnheer, antwoordde de man beleefd, terwijl hij met het oog van een kenner de auto bekeek.

— Maar hebt gij een afgeschoten ruimte, waar de wagen gestald kan worden, waarvan ik den sleutel in mijn zak kan houden? ging Raffles door.

— Ook dat, mijnheer, zeide de man eenigs-

zins verbaasd, maar gij hoeft niet bevreesd te zijn, dat men de auto zal stelen.

— Dat weet ik wel, zeide Raffles kalm, maar ik wil er zeker van zijn, dat niemand haar aanraakt. De wagen is splinternieuw zooals gij ziet en ik ken het personeel van auto-verhuurders, zij moeten overal met hun vingers aankomen.

De man haalde onmerkbaar de schouders op en wenkte een viertal chauffeurs, die de auto naar een afgeschoten hok brachten.

Raffles sloot zelf de deur en stak den sleutel in zijn zak.

Hij drukte den man die hem te woord had gestaan een goede fooi in de handen en verliet snel de remise, door Charles gevolgd, die reeds verscheidene zeer luid gesproken opmerkingen over zijn uiterlijk schoon had moeten slikken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het is nu juist vijf minuten voor zessen, zeide hij, wij zullen langzaam oploopen. Zoodra de laatste klerk het huis verlaten heeft, bel je aan.

En als je me noodig hebt? vroeg Charles.

— Dan zal ik je dat wel op de een of andere wijze laten weten, hoe — dat kan ik je nu nog niet zeggen, maar reken er in ieder geval op, dat je mij onzen vriend Peanut minstens een half uur van het lijf houdt. Het zou de zaak in de war kunnen sturen, wanneer dat heerschap mij in mijn werkzaamheden kwam overvallen.

— Dat is voldoende, Edward. Ik beloof je, dat de bankier geen stap uit zijn kamer zal doen voor ik het verkies.

— Goed zoo! Is het half uur verlopen, dan kun je zeker zijn dat ik gereed ben en heb je niets anders te doen dan een voorwendsel te bedenken om te vertrekken en je snel bij mij te voegen. Ik zal voor de autogarage op je wachten.

De beide vrienden drukten elkander de hand en zagen elkander aan met een blik die te kennen gaf, dat zij volmaakt op elkander konden rekenen.

Op dat oogenblik bevonden zij zich juist tegenover het bankgebouw.

Het sloeg op een naburige kerkklok zes uur en de laatste slag was nauwelijks weggegalmd of de groote eiken voordeur ging open en een aantal heeren, sommige nog bezig met het aanschieten van hun jas, verlieten haastig het gebouw.

Terwijl zij langzaam verder drementelden, telden de beide mannen nauwkeurig het aantal bankbeambten dat het gebouw verliet.

Het waren er juist veertien.

Zoodra de laatste uit het gezicht verdwenen was, trippelde Charles met kleine pasjes naar de deur en belde aan.

Een oude keukenmeid deed hem open en nam de gewaande cocotte met argwanende blikken op.

— Wat verlangt gij, mejuffrouw? vroeg zij met een schorre stem, terwijl zij de bezoeker van onder tot boven opnam.

— Ik wensch den heer Peanut te spreken,

antwoordde Charles met zijn hoog falsetstemmetje.

— Ik denk niet dat mijnheer u op dat oogenblik zal kunnen ontvangen, bromde de dienstmeid, mijnheer zal zoo aanstonds aan tafel gaan.

— Dan moet mijnheer zijn middagmaal nog maar eenige minuten uitstellen, want wat ik te zeggen heb is van het grootste belang.

De meid bromde iets onverstaanbaars en zeide toen:

— Ik zal eerst mevrouw gaan waarschuwen, juffertje, je ziet er uit..... nu, ik zal er maar niet meer van zeggen, maar je ruikt een uur in den wind. Wat een lucht! Wat een lucht!

Nu had de brave keukenmeid in dit opzicht volmaakt gelijk, want Charles had zich, voor hij de villa verliet, besprenkeld met een hoeveelheid sterk riekende parfum, die op tientallen meters afstand zijn nadering aankondigde.

— Jij bent een brutaal schepsel, weet je dat wel! riep Charles in gewaande verontwaardiging uit, en maak nu wat voort, want ik heb geen lust hier in de gang op de mat te staan wachten.

De dienstbode wierp met een nijldigen zwaai de voordeur in het slot en wees de bezoeker met een verachtelijk gebaar een zware eikenhouten bank aan den muur.

Charles trippelde er nuffig op toe en nam plaats met veel rokkengeruisch en hakkenklapper.

De dienstmeid keek de bezoeker nog eens wantrouwend aan en begon toen zoo snel haar zwaarlijvigheid dit toeliet, de trap op te klimmen, die aan het einde van de gang naar de hooger gelegen verdiepingen voerde.

Charles keek haar met een eigenaardigen blik na. Hij vergewiste zich, of hij zijn revolver gemakkelijk kon grijpen en wachtte toen kalm den loop der dingen af.

Deze dingen openbaarden zich eenige oogenblikken later aan hem in den vorm van een in roode zijde gehulde, oude en zeer leelijke dame, die meer de trap kwam afrollen, dan zij eraf liep.

Het was mevrouw Peanut in hoogst eigen persoon.

Zoodra Charles haar zag, moest hij in stilte erkennen, dat hij in waarheid nimmer een vrouwelijk schepsel had aanschouwd, die met haar in leelijkheid kon wedijveren.

Vergeleken bij haar, was haar toch zeer dikke dienstbode een slanke den.

Haar opgezet vollemaansgelaat prijkte met drie onderkinnen en vertoonde in het midden een knolvormige uitwas, die mevrouw gaarne voor een neus liet doorgaan.

Daarboven gluurden een paar zwarte muizen-oogjes, die twee centimeter te dicht bij elkaar stonden en schuilen gingen onder een paar borstelige wenkbrauwen, roetzwart en in elkaar gegroeid.

Twee onmetelijke ooren sloten aan weers-

zijden haar bolrond, met tallooze dikke plooiën doorploegd gelaat af.

Op dit oogenblik trilden haar dikke lippen van opwinding.

En evenzoo sidderde de hand, waarin zij een kanten zakdoekje vastgeknepen hield.

Mevrouw Peanut kwam regelrecht op de bezoeker toelopen en boorde haar kraaloojes in het beschilderde gelaat der jonge dame.

— Wat moet u hier? vroeg ze met gesmoorde stem.

— Ik kom mijnheer Peanut spreken! antwoordde Charles, zich zoo lief mogelijk voordoend.

— Mijnheer Peanut is niet te spreken voor dames van uw soort! kwam mevrouw Peanut, heesch van woede, terwijl haar kleine oogen nu bijna geheel wegcropen onder de zware wenkbrauwen.

— O ja, toch wel! hernam de bezoeker vastberaden, als mijnheer Peanut weet, waarom ik kom, zal hij mij zeker te woord staan.

Mevrouw Peanut kneep het kanten zakdoekje nog iets vaster en vervolgde, met een sissenden klank in haar stem:

— Ga mee naar mijn kamer! Ik wil weten, wat dit beteekent! En de hemel beware Thimoteus, als.....

Mevrouw Peanut voltooide den zin niet, maar aan haar gelaat kon Charles tot zijn groote vreugde duidelijk bemerken, dat er zich zware onweerswolken boven het hoofd van den ongelukkigen bankier samenpakten.

Mevrouw Peanut begon, hijgend en kreunend als een versleten stoommachine, de trap te beklimmen, door de bezoeker gevolgd.

Op de tweede verdieping hield zij stil en opende de deur van een groot vertrek.

— Ga daar zitten, beval zij, met een dreigend gebaar op de canapé wijzend, die tusschen de beide vensters instond.

Terwijl Charles plaats nam, stevende mevrouw Peanut regelrecht op de huistelefoon toe, rukte den hoorn van den haak en schreeuwde:

— Thimoteus, kom onmiddellijk boven! Wat zeg je? Daar is geen kwestie van werken, er is alleen sprake van boven komen. Haast je wat, want ik voel, dat ik flauw zal vallen!

Mevrouw hing het toestel weder aan den haak, en begon met gekruiste armen het vertrek op en neer te loopen, van tijd tot tijd een woedenden blik op de bezoeker werpend, dan weder dreigend de vuist ballend.

Er waren geen vijf minuten verlopen, of er trad een schraal, buitengewoon mager persoon met een neus als de ram van een oorlogsschip, en ingevallen wangen, het vertrek binnen.

Hij was gekleed in een versleten, kamgaren jasje en een pantalon, waarvan de groenachtige tint verried, dat zij al vele jaren arbeid had verricht.

Deze heer was Thimoteus Peanut, handelaar in effecten.

Hij was van nature bleek, maar het telephonisch bevel van zijn vrouw had een vaal waas over zijn mager gelaat uitgebreid, dat Charles in een oogenblik deed zien, hoe de verstandhouding tusschen deze twee zoo verschillende echtelieden was.

Onmiddellijk was Charles Brand in zijn rol.

Hij vloog overeind, drukte zijn geurig zakdoekje tegen de lippen, strekte de linkerhand met gekromde vingers naar den bankier uit en kreet als een volleerde tooneelspeelster:

— Thim, ben je daar eindelijk, lieveling!

De bankier wendde zijn schuwen vogelkop naar den kant van waar deze kreet kwam.

Van de bezoeker wendde hij zijn lichtgrijze oogen naar zijn vrouw.

— Wat moet dat beteekenen? fluisterde hij op schuchteren toon.

— Dat vraag ik mijzelf ook af, Thimoteus Peanut, kwam mevrouw dreigend. Wees zoo goed mij eens uit te leggen wat dat moet voorstellen. Ken je deze dame?

— Zou hij mij niet kennen? riep Charles verontwaardigd uit. Zou de man mij niet meer willen kennen, dien ik de schoonste jaren mijns levens heb geofferd?

De heer Peanut zag er op dit oogenblik uit alsof men hem zooeven uit het water had gehaald.

Hij snuffelde eenige malen luid met zijn ongehoord grooten neus en begon toen zenuwachtig eveneens naar zijn zakdoek te grabbelen, zoodat de drie personen, die in dit huiselijk drama een rol vervulden, nu met hetzelfde onmisbare voorwerp gewapend waren.

Toen mijnheer Peanut zijn zakdoek in de hand hield, een soort seinvlag, wat de grootte betreft, scheen hij zich eenigszins zekerder te gevoelen.

Hij verschoof eenige malen zenuwachtig den zwaren hoornen bril, dien hij op den neus torste en trachtte toen op vasten toon te zeggen:

— Ik weet waarlijk niet, wat gij van mij wilt, ik heb beneden mijn werkzaamheden en het is zeer ongelegen, dat u me daarin komt storen.

— O, Thim, viel Charles hem wanhopig in de rede, hoe kun je toch zoo spreken, zou je werkelijk in staat zijn mij op te offeren aan je ellendige cijfers en aan je boeken en je vulpenhouder? Ben je dan nu al de heerlijke uurtjes in het Alhambra en in het Hydepark vergeten! Weet je niet meer hoe ik aan je mannelijke borst gerust heb en genoten van je teedere kussen? Is het je dan heelemaal ontgaan, dat ik.....

Maar een kreet als van een gewonden tijger belette Charles met zijn tirade voort te gaan.

Mevrouw Peanut deed een paar dreigende passen voorwaarts, zoodat de vloer dreunde, sloeg met de vlakke hand op tafel en gilde:

— Nu is het genoeg! Zoo, zoo, mijnheer Peanut! Nu krijg ik dus te hooren, waar jij je avonden doorbracht, als je zoogenaamd conferenties met andere bankiers had.

— Maar ik verzeker je, vrouwtjelief..... stamelde de ongelukkige bankier.

— Verzeker niets, mijnheer Peanut, want ik zou je toch niet gelooven! krieschte zijn echtgenoot, terwijl haar blikken door de kamer rondzweerven, als zoekende naar een voorwerp, dat zwaar genoeg was, om het als werptuig te kunnen gebruiken.

— Maar ik ken deze dame heelemaal niet, jammerde de beklagenswaardige effectenhandelaar.

Met een kreunenden zucht drukte Charles de rechterhand op zijn linkerboezem.

— Hij verloochent mij! kreet zij. Waaraan heb ik dat verdiend, Thim? Heb ik je niet mijn jeugd en mijn schoonheid gegeven? Heb ik je vroeger ooit lastig gevallen? Toe, laat mij in je oogen blikken, en daarin de belofte vinden, dat je mij niet opoffert voor dat nijlpaard daarginds!

Dit was blijkbaar meer dan mevrouw Peanut kon verdragen.

Zij greep het eerste het beste voorwerp, dat onder haar bereik stond, in dit geval een gipsen borstbeeldje van Shakespeare en wierp het naar het hoofd van de bezoeker.

Charles bukte zich snel en de groote dichter werd tegen den tegenovergestelden muur verbrijzeld.

— Ha, zoo word ik hier dus behandeld! riep Charles dreigend de vuist tegen den bankier opheffend, die niet anders meende of hij had met een ongeneeslijk-krankzinnige te doen.

Dat was de genadeslag.

Mevrouw Peanut werd zeer bleek, liet den zakdoek vallen, greep wankelend met beide handen om zich heen, hapte naar lucht en zakte toen in elkaar als een kinderballonnetje, waaruit men het gas laat ontsnappen.

Jammerend knielde de bankier naast zijn bewustelooze vrouw neder.

Maar plotseling vloog hij overeind en wilde naar de deur snellen.

Dit strookte echter geenszins met Charles' plannen.

Hij had een snellen blik op zijn horloge geworpen en gezien dat er twintig minuten verlopen waren, sedert hij het huis was binnengekomen.

Hij wist, dat hij zijn vriend wellicht in het grootste gevaar kon brengen, indien hij Peanut niet wist vast te houden.

Hij snelde op zijn beurt naar de deur toe en plaatste er zich met uitgebreide armen voor.

— Geen stap verder, ellendeling, riep hij toornig uit. Niet voordat je mij beloofd hebt, voor mij te zullen zorgen.

— Maar mejuffrouw, stamelde de bankier..... ik weet werkelijk niet..... ik geloof, dat u zich vergist..... u heeft bepaald den verkeerde voor.

— Dat geloof ik niet, mijnheer Peanut, integendeel, ik geloof zeker, dat ik hier aan het goede adres ben.

De bankier hoorde den verborgen spot in deze woorden niet en vervolgde:

— Maar laat mij tenminste hulp halen voor mijn vrouw! jammerde Peanut. Iemand van haar corpulentie loopt groot gevaar in dergelijke omstandigheden.

— Dan zal ik u wel helpen, zeide Charles, terwijl hij met een resoluut gebaar den sleutel in het slot omdraaide en dien in zijn zak stak. Maar gij verzet hier geen voet voordat ik van u de toezegging heb, dat gij voor mij zult zorgen. Ik heb vlugzout bij mij.

Met deze woorden knielde Charles naast de nog steeds bewustelooze vrouw neder en hield haar een fleschje onder den neus, dat echter geen vlugzout, maar slechts schoon water bevatte.

— Nu zal zij wel spoedig bijkomen, zeide hij.

Vijf minuten verliepen, zonder dat een van beiden een woord wisselde.

De bankier, die zich afvroeg of hij waakte of droomde, wischte van tijd tot tijd het zweet

van zijn voorhoofd en Charles telde de seconden.

Daar sloeg een kerkklok in de buurt het halve uur.

Tegelijk sloeg mevrouw Peanut langzaam de oogen op.

— Zijt gij nog hier, slang! schreeuwde zij, terwijl zij zich overeind richtte.

— Ja mevrouw, antwoordde Charles, maar ik beloof u, dat ik nu gaan zal, maar tevens bezweer ik u, dat ik terug zal komen, als Thim morgen niets van zich heeft laten hooren. Het overige moet gij maar met uw beiden uitmaken!

Met deze woorden liep Charles snel naar de deur, opende deze weder, maakte een diepe buiging en verdween.

Hij begreep, dat Peanut het eerste half uur geen schijn of schaduw van kans had het vertrek te verlaten en daalde opgewekt en vroolijk de trappen af.

Beneden in het huis was het zeer stil.

Niet het minste geluid deed zich hooren.

Vijf minuten later stond Charles veilig op straat.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES AAN HET WERK.

De Groote Onbekende wachtte tot hij kon vermoeden dat Charles goed en wel was aangediend en belde toen op zijn beurt aan de schel, die met de bank in verbinding stond.

Het behoeft wel nauwelijks gezegd, dat hij zich voortreffelijk vermomd had en dat geen sterveling in hem Lord William Aberdeen, den alom bekenden president van de Windsor-Club zou herkend hebben.

Hij had geheel het uiterlijk van een dier Amerikaansche toeristen, die per auto Europa doorkruisen.

De deur werd voor hem geopend door de huishoudster van Drebber, een vrouw van een jaar of veertig, scherp en spits en ook bijna even dun als een werpspeer.

Zij had een verlept gezicht en kleine grijze oogen, die onrustig in haar gelaat rondwaalden.

Met zijn gewone uitgezochte hoffelijkheid begon Raffles:

— Mejuffrouw, kunt gij mij ook zeggen, of ik mijnheer Drebber op het oogenblik in zijn kantoor vind?

— Hij is bezig de boeken weg te sluiten mijnheer, antwoordde de huishoudster, met een stem als een aan den drank verslaafden matroos.

— Zoudt gij dan zoo goed willen zijn mij toe te staan, in zijn particulier vertrek even op hem te wachten, ik wil hem nu niet storen.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer, zeide de huishoudster kortaf, maar maak het kort, wat ik u verzoeken mag, want wij gaan

aanstonds aan tafel en ik houd niet van koud eten, moet gij weten.

Raffles glimlachte onmerkbaar.

Hij begreep dat deze huishoudster haar meester volkomen onder den duim had en in dit huis den scepter voerde.

Daar hij hier reeds goed den weg kende, behoefde hij geen acht te geven op de ligging der verschillende kamers: de plattegrond van het huis was als in zijn hersens gegrift.

De huishoudster geleidde hem naar een kleine wachtkamer, wees den bezoeker zwiingend een stoel aan en nam zelf op de canapé plaats, na zich van een handwerkje te hebben voorzien.

— Gij kunt gerust aan uw werkzaamheden gaan, mejuffrouw, zeide Raffles, die hierop volstrekt niet gerekend had.

— Dank u mijnheer, hernam de huishoudster droog, dit is een bankgebouw en ik ben niet gewoon bezoekers alleen te laten.

— Ei, ei, dacht Raffles bij zich zelf, de dame heeft hart voor de zaken van haar meester. Wij zullen snel en beslist moeten handelen.

— Ik vermoed dat uw meester wel goed tegen inbrekers gewapend zal zijn? vroeg hij gekschend.

— O ja, antwoordde de huishoudster onverschillig, zonder van haar breiwerk op te zien, ik geloof niet dat een inbreker, die het zou wagen ons des nachts bezoek te brengen, hier heelhuids zou wegekomen.....

— Werkelijk? vroeg Raffles belangstellend.

— Ongetwijfeld! Ik laat nog daar, dat hij het geheim van de brandkast niet zou kennen en zelfs al zou hij dat doorgronden en de kast kunnen openen, dan zou hij door zijn binnenkomen toch zooveel schellen in beweging hebben gebracht, dat Drebber..... ik wil weggen mijnheer Drebber en ik dadelijk wakker zouden worden.

— En dan?

— Wel, dan zou ik hem neerschieten, antwoordde de huishoudster, terwijl zij met onverminderde aandacht over haar breiwerk gebogen bleef.

— Het is toch niet waar? riep Raffles uit. Gij zoudt dus van een revolver gebruik maken?

— Zonder aarzelen! Dat voorwerpje verlaat mij nooit!

— Kom, nu schertst gij! riep Raffles uit. Een vrouw, die den geheelen dag met een revolver rondloopt..... neen, neen, dat maakt gij mij niet wijs.

Zonder zich nog een antwoord te verwaardigen, stak de huishoudster de hand in haar borstzak en haalde er een revolver van klein formaat uit.

Zonder op te zien reikte zij over de tafel heen Raffles het wapen toe en zeide met haar schorre stem:

— Gij ziet, dat ik 's nachts niet voor inbrekers beducht behoef te zijn.

Raffles' stem had een eigenaardigen klank, toen hij antwoordde:

— Des nachts misschien niet, maar.....

En tegelijkertijd deed een eigenaardig tikkend geluid de huishoudster voor het eerst opzien.

Dat tikkend geluid was teweeg gebracht door de zes patronen, die kletterend uit het magazijn op het tafelblad vielen, toen Raffles de revolver openklapte.

Glimlachend schoof hij het nu waardelooze wapen over de tafel aan de huishoudster toe en zeide:

— Nu kunt gij er tenminste geen kwaad meer mede aanrichten.

— Wat doet gij daar, mijnheer, riep de vrouw op doffen toon, terwijl zij langzaam van de sofa opstond.

— Mejuffrouw, ik doe, waartoe ik helaas in mijn positie verplicht ben! Een vrouw, die een revolver hanteert, is geen ware vrouw. Die voegt alleen in de hand van..... mannen als ik!

En op datzelfde oogenblik keek de huishoudster met starren blik in den donkeren loop van een zware revolver, die op haar voorhoofd gericht was.

— Wees zoo goed, weder plaats te nemen, wat ik u verzoeken mag mejuffrouw! zeide Raffles, zonder zijn hoffelijken toon een oogenblik te laten varen, maar thans met een bijzonderen klank in zijn stem, waarvan de beteekenis aan de lijkleek geworden huishoudster niet ontging.

Even langzaam als zij was opgestaan, ging zij weder zitten.

Raffles trad op haar toe, bukte en nam den

bal sajat van den grond, die had moeten dienen tot vervaardiging van een kleine spreij.

— Doe uw mond open, beval Raffles kortaf, maar laat het niet zijn om te schreeuwen, want ik moet u zeggen, dat ik niet behoor tot die mannen, die gekscheren verstaan.

Als van een groote pop gingen de geweldige kaken van de huishoudster vaneen en dadelijk verdween de bal sajat achter de weinige nog gave en zeer gele tanden van de waardige vrouw...

— Steek uw handen uit! vervolgde Raffles.

Het bevel werd opgevolgd.

Een paar seconden later waren beide handen met een dik koord stevig vast gebonden, maar niet dan nadat Raffles, in overmaat van galanterie, de polsen met een zachten doek beschermd had.

— Strek u op de canapee uit! beval Raffles nogmaals.

De huishoudster gehoorzaamde, daar zij wel inzag, dat haar verzet haar niets baatte.

Enkele oogenblikken later was zij met twee sterke riemen zoodanig op het meubel vastgebonden, dat zij zich volstrekt niet verroeren kon, terwijl haar mond met een dikken doek was dichtgebonden.

Nu boog Raffles hoffelijk voor de onschadelijk gemaakte vrouw, die hem met een blik vol machteloze woede en haat trachtte te doorboren en zeide:

— Het spijt mij waarlijk, dat ik u eenigen overlast heb moeten aandoen, maar het ging niet anders. Ik verzeker u, dat ik, zoodra mijn werk hier is afgelopen, voor uw bevrijding zal zorg dragen.

Met die woorden verliet hij het vertrek en liep regelrecht op de keuken toe, van waaruit het gerinkel van potten en pannen kwam.

Zonder zich een oogenblik te bedenken stapte Raffles de keuken binnen en sprak de verschrikte keukenmeid als volgt aan:

— Hebt gij hier een leege keukenkast, lief meisje?

— Ja zeker mijnheer, hakkelde de dienstbode verward, maar.....

— Wees dan zoo goed u daar onmiddellijk in te begeven! Ik ben zeker dat gij mij niet zult dwingen om geweld te gebruiken, want dat zou ik mijzelf als gentleman nimmer vergeven.

Achteruit loopend en met starende, doodelijk verschrikte oogen den indringer aanzieende, liep de meid op de kast toe, opende deze en verborg zich.

Raffles draaide de kastdeur op slot, schreef op een stukje papier: „De keukenmeid bevindt zich in de keukenkast” en schoof dat onder de dichte deur van de wachtkamer.

Er was nog geen kwartier verlopen nadat hij had aangebeld.

Hij liep nu snel en onhoorbaar de trap naar de bankzaak af en liep, zoodra hij zich in de groote hal bevond, op zijn teenen naar een groote glazen deur.

Hij wierp een blik naar binnen.

Met den rug naar hem toe zat een man met een bijna geheel kalen schedel voor een met boeken overdekten lessenaar.

Op eenige passen afstand van hem stond een zeer groote brandkast.

Bijna had Raffles een kreet van vreugde geslaakt.

De deur van de brandkast was nog niet gesloten.

— Het geluk is waarlijk met mij, bromde hij in zich zelf. Binnen tien minuten kan alles afgelopen zijn. Dat verheugt mij meer dan ik zeggen kan, want dan zal die arme meid in haar keukenkast des te spoediger bevrijd worden. Naar mijn meening komt de huishoudster er minder op aan.

Hij liep nu zachtjes naar de voordeur, opende die onhoorbaar, wierp haar daarna weer dicht en liep snel naar de glazen deur toe.

Op het geluid van de dichtvallende straatdeur had de man achter de schrijftafel het hoofd omgewend.

Terzelfder tijd legde Raffles de hand op den knop van de deur.

Hij draaide dien om en trad binnen.

Even keken de beide mannen elkaar zwigend aan.

Het was alsof Drebber een voorgevoel had van wat zou gebeuren.

Zijn rood opgezet gelaat vertoonde zenuwachtige trekken, toen hij langzaam opstond en vroeg:

— Met wien heb ik de eer te spreken?

— Ik weet niet of het een eer is, mijnheer Drebber, antwoordde de Groote Onbekende, en daarom is het ook niet noodig dat ik u mijn naam noem.

— Hoe zijt gij hier binnen gekomen? vroeg Drebber, terwijl hij langzaam achteruit liep.

— Door de straatdeur, mijn waarde heer!

— Maar wie heeft u binnen gelaten?

— Uw huishoudster, een voortreffelijke dame die mij eenige oogenblikken zeer aangenaam onderhouden heeft, zij bevindt zich op het oogenblik in volmaakten welstand.

Weer heerschte er even stilzwijgen.

De bankier was nog eenige passen achteruit gegaan en stond nu achter den lessenaar.

Raffles had hem geen oogenblik uit het oog verloren en er zich van vergewist, dat er geen telefoontoestel op deze schrijftafel stond.

— Gij komt mij waarschijnlijk..... over zaken spreken? vroeg de bankier, terwijl hij met schichtigen blik om zich heen keek, en daarop zijn ronde oogen vragend op den zonderlingen bezoeker vestigde.

Raffles stiet een kort lachje uit.

— Over zaken! Juist mijnheer Drebber! Wij zullen binnen enkele oogenblikken afgehandeld zijn!

— Maar — dan wilt gij mij zeker wel voorloven, dat ik eerst even mijn brandkast sluit?

— O, geef u die moeite niet, mijnheer Drebber, antwoordde Raffles, met nauwelijks verneembaren spot in zijn stem. Dat is volstrekt niet noodig!

— Meent gij dat mijnheer? vroeg de bankier met bevende stem. En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat ik mij dan aanstonds weder de moeite zou moeten geven haar te openen! antwoordde Raffles koel.

Weer trad een dreigend zwijgen in.

Toen zeide de bankier langzaam:

— Gij zijt — een inbreker?

— Ik geloof dat ik op dit oogenblik wel iets dergelijks ben, mijnheer Drebber! antwoordde Raffles vriendelijk, terwijl hij langzaam een paar passen nader kwam, daar de houding van den bankier hem een onaangename gewaarwording van onveiligheid gaf.

Hij keek den bankier strak aan en liet zijn blik naar beneden glijden en zeide langzaam, terwijl hij zijn revolver te voorschijn haalde en het wapen met een liefkozenden blik bekeek:

— Wilt gij zoo goed zijn een paar passen op zij te gaan, mijnheer Drebber?

Aarzelend deed de bankier een paar passen op zijde.

De blik van Raffles gleed naar den vloer.

— Ik dacht het wel, mompelde hij in zich zelf. Ik vermoed, dat gij de politie gewaarshuwd hebt? vroeg hij, terwijl hij Drebber strak aankeek, en naar een voorwerp op den houten vloer van het kantoor wees, dat er uitzag als een soort muizenval.

De oogen van den bankier begonnen zenuwachtig te knippen, maar hij antwoordde niet.

— O, gij behoeft mij niet te antwoorden, mijnheer, merkte Raffles op, ik begrijp zeer goed, dat gij zoeven den voet hebt gezet op dat kleine wipplankje daar, dat ongetwijfeld ergens op Scotland Yard, of misschien wel op den dichtstbijzijnden politiepost een schel doet overgaan. En de blik op uw gelaat is voldoende, om mij te overtuigen, dat ik goed gezien heb, welnu, dan zal ik mij een weinig moeten haasten, dat is alles!

Met een paar passen was hij bij den doodelijk verschrikten bankier.

Hij had hem in een oogenblik gebonden en gekneveld en met een dik touw aan zijn zwaar eikenhouten bureau vastgebonden.

Daarop haalde hij een zak van zeildoek onder zijn kleederen te voorschijn, trad op de openstaande brandkast toe en begon den zak snel te vullen met de stapels goudgeld en de pakjes bankbiljetten, die er maar voor het wegnemen lagen.

De effecten schoof hij met een minachtend gebaar terzijde.

Toen hij zijn oogst had binnengehaald, wierp hij de kast dicht, wendde zich tot Drebber, op wiens voorhoofd dikke zweetdruppels parelden en zeide op hoffelijken toon:

— Het spijt mij waarlijk, mijn goede heer, dat ik u eenige onaangename oogenblikken heb berokkend, maar het ging niet anders en nu zult gij mij wel veroorloven, dat ik afscheid van u neem, want als uw electriche installatie goed werkt, dan kan de politie binnen enkele oogenblikken hier zijn en ik zou onwaarheid spreken, als ik zeide, dat haar komst mij zeer welkom is.

Hij boog diep voor den bankier, nam zijn hoed af, greep den zak met den buit stevig vast en wendde zich naar de deur.

Hij wuifde den machtelloozen effectenhandelaar nog eens vriendelijk toe en had het volgende oogenblik het huis verlaten.

Een snelle blik was voor hem voldoende om hem te doen zien, dat hij geen oogenblik meer te verliezen had!

Aan het einde van de straat verscheen de hem maar al te wel bekende politie-auto!

Zonder zich lang te bedenken, verborg Raffles den zak onder zijn kleederen, stak de straat over en wandelde vlug, maar zonder zich te overhaasten, naar de remise.

Hij moest daartoe de auto tegemoet loopen.

Juist toen hij de garage bereikte, reed de blauwe politie-auto hem met luid getoeter voorbij.

Raffles wierp een blik op de inzittenden.

Er bevonden zich acht mannen in den wagen en daaronder herkende hij onmiddellijk zijn ouden vijand Baxter, den hoofd-inspecteur van Scotland Yard en zijn rechterhand Sullivan.

Tot zijn groote vreugde vond Raffles Charles reeds aan den ingang van de verhuurderij staan.

Hij drukte den jongen man, die blijkbaar aan de grootste ongerustheid ten prooi was geweest, hartelijk de hand en fluisterde hem toe:

— Alles is tot dusverre in orde! Maar wij moeten ons haasten! Heb je de politie-auto voorbij zien rijden?

— Ja zeker!

— Welnu, die komt om mij!

— Wat zeg je daar? riep Charles verschrikt uit. Hoe is dat mogelijk?

— Dat is mogelijk, omdat ik van tijd tot tijd aan verstandsverbijstering lijd en geen acht

geef op de handelingen van de menschen, die ik van hun overtollig bezit denk te ontlasten.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg Charles ongerust.

— Die vervloekte Drebber heeft den voet gezet op een verborgen contactknop, waardoor hij de politie heeft kunnen waarschuwen. Het ding bevond zich achter zijn schrijftafel, zoodat ik het niet zag voor het te laat was.

— Maar dan loopen we groot gevaar!

— Dat geloof ik ook, zeide Raffles kalm. Snel de auto!

— Ik heb haar reeds uit het hok laten halen, zeide Charles.

— Zooveel te beter!

Raffles begaf zich naar den eigenaar van de zaak en betaalde den man.

Het volgende oogenblik zaten de beide vrienden op de voorste bank.

Raffles nam het stuurwiel vast en stuurde de auto behendig de garage uit.

Bij het nemen van den hoek wierp hij een blik achter zich.

De politie-auto stond nog op dezelfde plaats.

Maar juist op dat oogenblik werd de deur van het bankgebouw open geworpen en stormden de politiemannen weder naar buiten.

— Ik geloof dat wij geen tien seconden langer hadden moeten wachten, merkte Raffles kalm op, terwijl hij den gang van de auto versnelde.

— Tien minuten voorsprong waren anders wel zoo goed geweest, meende Charles te moeten opmerken. Als de politie ons ooit dicht op de hielen gezeten heeft, dan is het nu!

— Oh, zij heeft ons nog niet, merkte Raffles wijsgeerig op.

— Maar die auto loopt vervloekt hard, weet je dat wel?

— Dat doet zij, maar ik betwijfel of zij het tegen mijn giroscope-wagen zal kunnen opnemen, vooral als ik het kunstje toepas, hetgeen ik je een paar dagen geleden heb getoond.

— Maar zij zijn met hun achten! riep Charles uit.

— Wat doet dat er toe, de hoofdzaak is, dat zij ons toch niet krijgen!

HOOFDSTUK V.

EEN BEDRIEGELIJK SPOOR.

Raffles had goed gezien — de politiemannen in de auto werden inderdaad aangevoerd door James Sullivan, den veelbelovenden inspecteur van Scotland Yard.

Zoodra hij met zijn auto voor de deur van het bankgebouw stilhield, kwam hij er vlug uit en belde aan.

Stampvoetend van ongeduld wachtte hij tot

de deur geopend werd door een ouden bottelier van Peanut.

De man keek den inspecteur van politie onthutst aan en vroeg:

— Zijt gij hier terecht, mijnheer?

— Dat zou ik wel denken! riep Sullivan ongeduldig uit. Een van de firmanten moet op de electriche bel hebben gedrukt. Hoe komt

het, dat gij mij nu pas open doet? Is er iets niet in orde in huis?

De bottelier werd bleek en hakkelde:

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer, want ik ben bijna een uur in den kelder en in den tuin bezig geweest.

— Waar kwaamt gij nu vandaan? vroeg Sullivan, terwijl hij binnentrad.

— Uit het tuinhuis, mijnheer!

— Gij weet dus volstrekt niet wat hier is voorgevallen?

— Niet in het minst! riep de bottelier verschrikt uit.

— Ga dan mee, dan zullen wij de zaak onderzoeken! riep Sullivan.

Hij nam zijn revolver ter hand en liep regelrecht op de glazen deur aan het eind van de hall toe.

Een blik door de ruit was voldoende om hem te doen zien, dat hier iets ernstig had plaats gehad.

Hij wenkte den bottelier om hem te volgen, draaide den deurknop om en trad binnen.

Binnen weinige oogenblikken had hij den bankier van de touwen bevrijd, waarmede hij gebonden was en den doek over zijn mond losgemaakt.

— Wij zijn dan toch te laat gekomen, mijnheer Drebber, riep de jonge inspecteur teleurgesteld uit.

— Indien gij een halve minuut eerder waart gekomen, zoudt gij den schurk hebben kunnen arresteren, mijnheer! riep Drebber woedend uit.

— Hij heeft het huis dus al verlaten? vroeg de inspecteur stampvoetend.

— Daaraan behoeft gij niet te twifelen, ik heb de voordeur in het slot hooren vallen, nauwelijks twintig seconden geleden.

— Vertel mij dan spoedig wat er geschied is en hoe de inbreker er uit zag, zeide Sullivan, terwijl hij zijn dunne lippen oopen klemde en zenuwachtig met zijn revolver speelde.

En nu volgde er een met tallooze vloeken doorspekt verhaal van den ongelukkigen bankier, waarin hij het uiterlijk van den indringer zoo goed mogelijk beschreef.

Maar plotseling viel hij zich zelf in de rede met den uitroep:

— Maar mijn compagnon Peanut! Wat is er met Peanut gebeurd?

— Was uw compagnon dan niet bij u toen de inbraak gepleegd werd? vroeg Sullivan.

— Welneen, riep Drebber uit. Het moet een doorgestoken kaart zijn. Wij waren hier omstreeks half zes met z'n beiden, maar Peanut verliet mij haastig nadat zijn vrouw hem telefonisch verzocht had bij haar te komen.

— En is hij na dien tijd niet meer teruggekeerd? vroeg Sullivan.

— Neen!

— Ligt dat in zijn gewoonte?

— Integendeel! Bijna altijd blijven wij beiden

hier tot een uur of zeven om de kas op te maken en onze boeken na te zien en weg te sluiten.

— Mijnheer Peanut woont immers op de tweede verdieping van dit huis?

— Ja mijnheer!

— Wees dan zoo goed hier even op mij te wachten. Ik zal naar boven gaan en zien hoe de zaken daar staan. Waarschijnlijk is daarboven ook iets niet in orde.

Met twee treden tegelijk stormde Sullivan de trappen op.

Hij had het portaal van de tweede verdieping nog niet bereikt, of de klanken van een snerpende vrouwenstem bereikten zijn oor.

Verbaasd stond Sullivan midden op de trap stil.

— Als ik mij niet sterk vergis, is dat de stem van mevrouw Peanut, mompelde hij in zich zelf. De oude dame schijnt in een zeer opgewonden toestand te verkeerem! Zij zal het toch per slot van rekening niet met den inbreker aan den stok hebben?

Hij vloog de overige treden van de trap op en liep in de richting vanwaar het geluid van de kijdende stem kwam.

Hij klopte op de deur, eerst zacht en toen men hem niet scheen te hooren telkens luider.

Daar er echter op zijn kloppen geen acht scheen te worden gegeven, greep hij vastberaden den knop van de deur en trad binnen.

Tot zijn groote verwondering vond hij daar wel de vrouw des huizes, maar de woordenstroom, die aan haar dikke lippen ontsnapte, was niet tegen een of anderen inbreker, maar tegen den man harer keuze gericht, die als een ter dood veroordeelde in een hoek van de sofa zat, met de handen tusschen de puntige knieën geperst en een blik in zijn waterige oogen als van een geslagen hond.

Het binnentreden van den inspecteur van politie met zijn blauwe uniform, maakte plotseeling een einde aan dit huiselijk tooneel.

Mevrouw Peanut bleef midden in een scheldwoord steken en mijnheer Peanut rees van zijn zitplaats overeind alsof hij een geest zag.

— Wel, mijnheer Sullivan? Wat verschaft ons de eer? kon hij eindelijk uitbrengen. Blijft ge bij ons dineeren?

De politie-beambte kon een glimlach nauwelijks onderdrukken.

Toen zeide hij op ernstigen toon:

— Ik geloof niet, dat het tijd voor dineeren is, mijnheer Peanut!

— Wat is er dan? Wat komt gij dan doen? vroeg nu mevrouw, terwijl zij den jongen man doorborend aankeek.

— Ik kom u mededeelen, dat de firma Drebber en Peanut voor een bedrag van veertigduizend pond bestolen is! antwoordde Sullivan lakoniek.

Peanut greep zich aan het tafelblad vast om zich staande te houden en keek den inspecteur met glazige oogen aan.

Alle kleur week uit zijn gelaat.

Wat mevrouw Peanut aangaat, zij overwoog of zij opnieuw flauw zou vallen, of den inspecteur om de ooren slaan, die haar dit zoo kalm kwam mededeelen.

— Wanneer moet dat gebeurd zijn? vroeg zij heesch.

— Ongeveer tien minuten geleden, mevrouw.

— Was Drebber dan niet op het bureau?

— Zeker, maar de inbreker heeft hem een revolver onder den neus gehouden en hem gebonden en gekneveld. Mijnheer Drebber had echter nog tijd gevonden om de geheime schel te betreden en zoo komt het dat ik hier ben.

Mevrouw Peanut keek haar man aan als iemand, voor wie een licht opgaat en verhaalde den jongen inspecteur toen wat er was voorgevallen.

Deze hoorde haar geduldig aan, terwijl van tijd tot tijd een eigenaardig glimlachje om zijn lippen speelde en zeide toen:

— Wilt gij mij veroorloven om een opmerking te maken, mevrouw?

— Ga uw gang, mijnheer Sullivan!

— Welnu, ik ben vast overtuigd, dat uw man werkelijk zoo onschuldig is als een pasgeboren kind.

— Dus, die jonge vrouw.....

— Was in het geheel geen vrouw, maar hoogstwaarschijnlijk een sluw heerschappij, medeplichtige van den man, die in den tijd, waarop dit tooneel hier voorviel, beneden zijn slag heeft geslagen, en al moge het dan een vrouw geweest zijn, dan geloof ik zeker, dat zij hier slechts kwam om uw aandacht af te leiden.

Mevrouw Peanut wreef zich met de vette hand over het voorhoofd en was nu werkelijk beklagenswaardig om aan te zien.

— Maar de keukenmeid! steunde zij. En de bottelier! voegde zij er kreunend aan toe.

— Wat de bottelier betreft, mevrouw, deze heeft mij zooeven nog de deur geopend en mij gezegd, dat hij geruimen tijd in den tuin en in den kelder gewerkt heeft. Naar het dienstmeisje zal ik spoedig onderzoek doen.

Sullivan snelde weg, opende achtereenvolgens verscheidene gangdeuren en trad ten slotte de keuken binnen.

Hij wierp een blik om zich heen en ging ten slotte op de kastdeur toe.

Daar de deur op slot was, nam hij een pook uit het haardstel en had spoedig het slot geforceerd.

Hij rukte de deur open.

In een hoek van de kast zat de bevende dienstmeid.

Het kostte hem eenige moeite haar te bewegen te voorschijn te komen.

En pas toen zij de blauwe uniform had onderscheiden, was zij er toe te bewegen haar schuilplaats te verlaten.

Daar hij wel begreep, dat er uit het doodelijk onthutste meisje geen inlichtingen te krijgen

zouden zijn, liep Sullivan snel weder naar de kamer waar het echtpaar Peanut in verslagenheid terneder zat, en riep:

— De dienstmeid is weer in vrijheid gesteld! Mijnheer Peanut, mag ik u verzoeken mij naar uw compagnon te vergezellen? Wij zullen snel moeten handelen, want de inbreker is ons zeker tien minuten voor.

De beide mannen daalden de trap af en begaven zich naar Drebber, die zijn geplunderde brandkast bekeek, alsof hij hoopte dat zijn blik er de gestolen ponden weder zouden intooveren.

Sullivan liet zich nog eenige inlichtingen geven en noteerde in zijn zakboekje nauwkeurig het signalement van de jonge vrouw, die zulk een vreeselijke beroering in den huize Peanut had verwekt, en nam daarop spoedig afscheid.

Voor de deur stond de blauwe politie-auto nog steeds te wachten.

Hij wierp een verbaasden blik om zich heen en vroeg toen aan den brigadier, die achter het stuurwiel zat:

— Waar is mijnheer Baxter gebleven?

— Hij is heengegaan, mijnheer Sullivan!

— Heengegaan? herhaalde de jonge man opgewonden. En zeide hij niet waarheen?

— Neen, mijnheer! Hij heeft eerst een tijdje staan praten met den bottelier en heeft toen eenige woorden gewisseld met een heer in het kantoor, waarschijnlijk mijnheer Drebber zelf.

— Hoe weet je dat? Je kunt toch van de straat af niet door de dichte jalouzieën in het kantoor van de bank zien?

— Het is mij zoo verteld door Jackson, mijnheer, die met hem naar binnen is gegaan.

Sullivan haalde de schouders op.

Hij wendde zich tot een van zijn manschappen, die naast het portier stond, en vroeg, terwijl hij instapte:

— Heb je kunnen hooren, wat mijnheer Baxter sprak, Jackson?

— Hij vroeg inlichtingen aan mijnheer Drebber, maakte een paar notities in zijn boekje en zeide, dat hij het varken wel eens zou wasschen, mijnheer Sullivan.

Sullivan schudde het hoofd en bromde iets tusschen de tanden, dat veel op een vloek geleek.

— Als mijn waarde chef de zaken in 's hemelsnaam maar niet in het honderd stuurt! mompelde hij in zichzelf. Waar kan hij nu toch in 's hemelsnaam zijn heengegaan?

Hij dacht even na en keek naar de overzijde van de straat.

— Rijdt eens naar die auto-garage daar, Peters! beval hij.

Alle politie-agenten waren nu ingestegen en de brigadier reed de auto naar de verhuur-inrichting.

De eigenaar kwam naar buiten en keek verwonderd naar den kolossalen wagen, die voor zijn deur stilhield.

Sullivan wenkte den man naderbij en vroeg op fluisterenden toon:

— Hebt gij hier soms in het laatste uur een auto gestald?

— Zeker, mijnheer, nog geen half uur geleden, antwoordde hij ijverig. En er is goed voor betaald, dat verzeker ik u.

— Wie kwamen met die auto? vroeg Sullivan.

— Een heer, die er uitzag als een rijke Amerikaan, met een kleine borstelige snor, en een jonge dame, die men waarschijnlijk in een deftigen salon wel niet zal toelaten.

Sullivan slaakte een onderdrukten kreet van voldoening en zijn gelaat verkreeg een verheugde uitdrukking.

— Dat moeten zij geweest zijn! mompelde hij in zichzelf.

Daarop vervolgde hij luid:

— Hoe lang is het geleden, dat zij de auto kwamen halen?

— Nauwelijks tien minuten, mijnheer!

— Hoe zag de wagen er uit?

— Zeer groot, en grijs gelakt! Maar ik heb niet veel tijd gehad om hem te zien, want de luidjes stonden er op, dat de auto ingindsch hok werd bewaard. Zij sloten zelf de deur en staken den sleutel bij zich.

— Dat is vreemd, mompelde Sullivan. Maar wellicht hadden zij er een of andere vermomming in verborgen, die zij niet aan onbescheiden blikken wilden blootstellen.

Plotseling riep een chauffeur, die ongemerkt naderbij was gekomen, en het laatste gedeelte van het gesprek gehoord had, terwijl hij met uitgestreken arm in de verte wees:

— Daar staat de grijze auto, mijnheer!

Sullivan ging overeind in den wagen staan en keek in de aangeduide richting.

Inderdaad, geheel aan het uiteinde van de zeer lange straat, nauwelijks zichtbaar, kon hij een groote grijze auto bemerken, die blijkbaar door een politie-agent tot stoppen was gedwongen, daar de straat op dat punt een zeer drukken verkeersweg kruiste, zoodat van weerszijden de stroom auto's en andere voertuigen telkens weer moest worden gestremd.

Een kleur van opwinding verspreidde zich over het energiek gelaat van den jongen inspecteur.

Hij riep den auto-verhuurder toe:

— Als wij de kerels in handen krijgen, zal een goede belooning u en uw personeel niet ontgaan!

Daarop riep hij den chauffeur van de politie-auto toe:

— Vooruit, Jackson! Rijdt wat je rijden kunt! Die grijze auto daar achterna!

Met een sprong schoot de auto weder vooruit.

Sullivan had zich weder opgericht, ten einde den weg beter te kunnen overzien, en spoorde den chauffeur tot steeds grooteren spoed aan.

Nog tweehonderd meter scheidde hem van de grijze auto.

Maar juist op dat oogenblik liet de verkeers-

agent zijn witten stok dalen en de stroom voertuigen kwam weder in beweging.

Sullivan uitte een kreet van teleurstelling.

— Nog tien seconden en wij hadden hen beet gehad! schreeuwde hij. Nu, er is nog niets verloren! Let op, Jackson, wij moeten die auto tot iederen prijs inhalen.

Nu begon er een opwindende jacht door Manchester.

De bestuurders van de grijze auto schenen hun vervolgers wel degelijk in het vizier te hebben gekregen, want zij stoorden zich thans volstrekt niet meer aan de witte stokken der verkeersagenten, maar reden, op gevaar af een levensgevaarlijke botsing te veroorzaken, onverstoorbaar verder in een snelle vaart.

Met onverminderde vaart vlogen de beide auto's langs den breeden Kings Road, over de Waterloobrug en door het zuidelijk gedeelte der stad voort.

Toen de politie-auto een uur later de grens van de stad had bereikt en den breeden macadamweg naar Portsmouth zou oprijden, had Sullivan wel is waar de grijze auto niet uit het oog verloren, en ook nu kon hij haar nog zien — maar slechts als een klein, snel voortbewegend puntje.

Woedend schudde Sullivan de vuist in de richting van de voortijlende vluchtelingen.

— En het ellendige is, dat ik de auto zelf niet kan laten stoppen om ergens te telegrafeeren! schreeuwde hij, want ik vrees, dat ik hen dan voor goed uit het oog verlies. Die auto loopt als de duivel!

— Maar, mijnheer! meende een der agenten te mogen opmerken — het is dunkt mij duidelijk, dat de bandieten de kust zullen trachten te bereiken, om daar sloop te gaan.

— Welnu, wat zou dat?

— Gij zoudt dan althans naar Dover kunnen seinen en de politie daar waarschuwen, dat zij goed op de uitgaande booten let.

— Je raad is misschien zoo kwaad niet, merkte Sullivan op. Ik denk hem wel te zullen opvolgen. Rijdt harder, Jackson!

— Ik kan onmogelijk harder rijden, mijnheer Sullivan! riep de chauffeur ongeduldig. Ik haal uit den wagen, wat er in zit. Wij loopen zeker bij de honderd kilometer.

Sullivan zweeg en kneep de lippen op elkaar.

Hij hield den blik strak op de auto van de vluchtelingen gevestigd, die hoe langer hoe kleiner werd en aanstonds te midden van een stofwolk dreigde te verdwijnen.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op den snelheidsmeter en balde dan in machteloze woede de vuist.

— Als zij geen ongeluk met hun wagen krijgen, dan zullen zij ons per slot van rekening toch nog ontsnappen! riep hij.

Plotseling slaakte hij een kreet.

Want toen hij de oogen weder van den snelheidsmeter op den breeden weg vestigde, was

er van de grijze auto niets meer te zien. Sullivan liet zich achterover in de kussens van de auto vallen.

— Zoo dicht bij het doel, en dan toch te moeten falen! bromde hij knarsetandend.

Een kwartier lang snelde de politie-auto nog over den stoffigen weg voort, want Sullivan was er niet de man naar om een achtervolging zoo spoedig op te geven.

Hij werd uit zijn overpeinzingen wakker geschrikt, doordat Jackson plotseling de vaart van den wagen aanmerkelijk matigde.

— Wat voer je uit, Jackson!? riep Sullivan verwonderd. Waarom rijdt je niet door?

— Omdat wij aan een tweesprong gekomen zijn, mijnheer Sullivan, antwoordde de politie-beambte kalm.

Het volgende oogenblik stond de wagen stil. Sullivan stapte uit.

Hij wierp een blik om zich heen.

Inderdaad vertakte de groote weg zich op deze plek.

Sullivan streek zich met opeengeperste lippen eenige malen over het voorhoofd.

Toen liep hij eenige meters den rechtschen weg op en bekeek den bodem aandachtig.

Het had den vorigen nacht tamelijk hard geregend, en op den nog vrij vochtigen, geheel verlaten weg waren de weinige wagensporen zeer duidelijk te zien.

Hij stond stil en wenkte Jackson bij zich.

— Vertel mij eens, Jackson, zoo zeide hij tot den chauffeur, zoodra deze naderbij gekomen was, of jij op dezen weg het spoor van een auto vindt.

Jackson bukte zich en bekeek op zijn beurt met de grootste aandacht het straatoppervlak.

— Geen denken aan, mijnheer Sullivan, zeide hij na eenigen tijd. Ik zie hier slechts het zeer duidelijke spoor van een motorfiets. Een auto is hier zeer zeker vandaag nog niet gepasseerd.

— Laten wij dan den anderen weg eens op gaan, zeide Sullivan ongeduldig.

De beide mannen keerden op hun schreden terug en sloegen den nevenzijweg in.

Na een meter of tien te hebben geloopt, stonden zij tegelijk stil en keken elkaar in de hoogste verbazing aan.

— Dat is zeer zonderling! mompelde Sullivan in zichzelf.

— Inderdaad, merkte de chauffeur op, dat gaat niet natuurlijk in zijn werk, mijnheer Sullivan!

— Er is hier niet het minste spoor te ontdekken! riep Sullivan uit, terwijl hij woedend op den grond stampte. Noch van een auto, noch van een motorfiets, en zelfs niet van een rijtuig.

— Maar hoe is dat mogelijk, mijnheer! riep de chauffeur van de politie-auto uit. De grijze wagen kan toch niet in de lucht zijn opgelost.

Weer streek Sullivan zich over het voorhoofd en keek peinzend naar den weg, die geheel

effen, zonder eenig spoor zich voor hem uitstreekte.

Daarop liet hij zijn blik over den verren gezichtseinder waren.

Op ongeveer twee mijlen afstand bevond zich een boerenhoeve.

Langzaam en vredig kronkelde een blauwe rookwolk uit den schoorsteen bijna kaarsrecht in de stille lucht omhoog.

— De schurken zouden misschien over de akkers naar die boerderij hebben kunnen rijden, en daar hun auto voor een motorfiets verruilen, mompelde hij.

— Maar dan zouden wij toch, dunkt mij, het spoor in het natte gras moeten zien, mijnheer Sullivan! merkte Jackson op.

— Dat zou ik ook denken, ofschoon het niet geheel onmogelijk is, dat de grashalmen zich weder hebben opgericht, sedert de auto van de vluchtelingen erover reed. Maar weet jij soms een andere verklaring?

De chauffeur haalde de schouders op en trok verlegen aan zijn knevel.

— Neen, mijnheer Sullivan! Gij zult wel gelijk hebben, want een andere verklaring is er niet, dunkt mij. Voor zoover ik heb kunnen nagaan was er op den weg, dien wij gevolgd hebben, geen enkel spoor van een motorfiets te bekennen. Het begint hier pas, terwijl het dubbele spoor van de auto hier ophoudt — de gevolgtrekking is, dunkt mij, duidelijk.

— Nu, het zij hoe het zij, riep Sullivan woedend uit, wij hebben geen tijd om onderzoek in gindsche boerderij te doen. Auto of motorfiets — hen achterna!

De beide mannen snelden weer naar de auto. Jackson nam achter het stuurwiel plaats en de wagen vloog den weg op, waar de beide politie-beambten het enkele spoor van de motorfiets hadden ontdekt.

Zij hadden nog geen kwartier gereden of in de verte naderde een boerenarbeider.

— Houdt eens stil bij dien wandelaar, Jackson! beval Sullivan.

De wagen matigde haar vaart en stond op eenige meters voor den naderenden arbeider stil.

— Vriendlief, zoo richtte Sullivan zich tot den man, kun je mij zeggen of op dezen weg ongeveer een kwartier geleden een motorfiets gepasseerd is?

— Zeker, mijnheer, antwoordde de arbeider, terwijl hij de blauwe politie-auto nieuwsgierig opnam. Een groote grijze motorfiets.

— Zaten er twee personen op? vroeg Sullivan, wiens gelaat verhelderde.

— Neen, mijnheer, één slechts!

— Eén!? riep Sullivan teleurgesteld uit.

— Misschien zijn zij onderweg wel van elkaar gescheiden, mijnheer, merkte Jackson nu op. Om ons des te beter op een dwaalspoor te brengen.

— Het is mogelijk, zeide Sullivan aarzelend.

Daarop richtte hij zich weder tot den arbeider en vroeg:

— Dat is zeker het eenige voertuig, dat je op je weg bent tegengekomen?

— Neen, mijnheer, even te voren moest ik uitwijken voor een zeer groote grijze auto, die mij in duivelsche vaart voorbijreed!

Sullivan slaakte een kreet van verrassing.

— Weet je dat zeker, man? vroeg hij.

— Dat zou ik meenen, mijnheer. Het ding reed zóó razend snel, dat ik maar even tijd had om opzij te springen.

— Het is ongelooflijk, mompelde Sullivan in zichzelf.

— Wilt gij nog iets weten, mijnheer? vroeg de boerenarbeider, terwijl hij aan zijn pet tikte en aanstalten maakte om door te loopen.

— Neen, man, dank je! antwoordde Sullivan bijna onhoorbaar.

De boer liep door en was reeds bijna uit het gezicht verdwenen, toen Sullivan en Jackson nog steeds niet van hun verbazing bekomen waren.

HOOFDSTUK VI.

EEN ARRESTATIE.

— Ik heb in mijn leven als politiemann al veel dingen bijgewoond, maar dit gaat toch werkelijk boven mijn begrip! riep Sullivan eindelijk uit.

Hij opende het portier en sprong op den weg.

Met de grootste zorgvuldigheid onderzocht hij het wegoppervlak.

Hij haalde er zelfs een loupe bij.

Toen hij zich weder oprichtte, lag er een trek van onuitsprekelijke verwondering op zijn gelaat.

— Ik zie nu, dat er twee sporen zijn, Jackson! riep hij uit. Maar zij bedekken elkander bijna overal en zijn hoogstwaarschijnlijk beiden van een motorfiets afkomstig. De eene is een Dunlopband, maar de andere vertoont geen merk.

— Wat zullen wij dan doen, mijnheer Sullivan

— In ieder geval zoo hard wij kunnen doorrijden, Jackson! Laten wij maar hopen, dat een van de beide schobbejakken een panne krijgt en moet stoppen. Vooruit! En laat den wagen loopen wat hij kan!

Weer begon de dolle rit.

De enkele boerenarbeiders, die zij voorbijreden keken vol angst en nieuwsgierigheid naar het blauwe gevaarte, dat in een stofwolk voorbijstoof.

Na ieder kwartier liet Sullivan den wagen even stoppen.

Hij stapte dan vlug uit, bestudeerde opnieuw met de grootste aandacht het oppervlak van den weg, en nam dan weer hoofdschuddend en zwijgend naast Jackson plaats.

De uitdrukking van verbazing op zijn scherp geteekend gelaat werd hoe langer hoe grooter.

— Ik droom toch niet? mompelde hij. Ik ben toch niet gek? Ik zie hier toch duidelijk het spoor van twee motorfietsen, nauwelijks eenige millimeters van elkaar verwijderd! Van een tweede wielspoor valt niets te bemerken. In het gras kunnen zij onmogelijk gereden hebben, want daartoe loopt het enkele spoor veel te dicht bij den berm van den weg, nog afgezien

van het feit, dat zij dan onmogelijk zoo snel vooruit zouden komen als wij.

Weer verviel hij in diep gepeins.

Van tijd tot tijd hief hij met een radeloos gebaar de gebalde vuist op, om ze met een zwaren slag op zijn knieën te laten neerkomen.

Zij hadden zoo ongeveer een uur gereden, toen plotseling een der agenten, die overeind in den wagen stond, een luiden kreet slaakte.

— Wat is er, Williams? vroeg Sullivan, terwijl hij snel het hoofd omwendde.

— Daar! Daar! schreeuwde de agent, terwijl hij met uitgestrekte hand in de verte wees.

Sullivan keek in de aangeduide richting.

De weg steeg hier langzaam, maar onophoudelijk, en op den top van den aldus gevormden heuvel ontwaarde hij iets, dat zijn hart luider deed kloppen.

Een man, wiens gestalte tegen de lucht afstak, was blijkbaar druk bezig een reparatie te verrichten aan een grijze motorfiets, die hij tegen een boom had aangezet.

Hij scheen zeer opgewonden te zijn en liep druk heen en weer, van de motorfiets naar de gereedschapskist.

Ofschoon dit alles op grooten afstand plaats had, was het door het heldere licht toch duidelijk zichtbaar.

Sullivan's oogen schitterden als die van een tijger, die zijn prooi gaat bespringen.

— Rijdt op, Jackson! Rijdt op! schreeuwde hij. Wij kunnen over tien minuten bij hem zijn, als hij tenminste vóór dien tijd niet gereed is! Een pond sterling, als we den schobbejak halen.

Het uitzicht op een hooge belooning scheen Jackson tot den grootsten ijver te prikkelen.

Hij zette de kraan van den gastoevoer zoo ver mogelijk open, forceerde de voor-ontsteking, kortom, liet den wagen verrichten, waartoe hij slechts even in staat was.

Toen er vijf minuten verlopen waren, zag Sullivan, die geen oog van den man op den heu-

veltop had afgewend, tot zijn vreugde, hoe deze een wanhopig gebaar maakte, woedend een werktuig neerwierp, dat hij in de hand had gehouden, en toen, blijkbaar geheel ontmoedigd, met den rug tegen een dikken boom terzijde van den weg plaatsnam.

Er was nu niets meer van hem te zien dan aan weerszijden een stukje van zijn schouders en de punten van zijn schoenen, die hij ongeduldig tegen elkaar schopte.

De politie-auto stormde verder, tot zij zich op ongeveer honderd meter van den vluchteling bevond.

Toen legde Sullivan de hand op den arm van den chauffeur en gelastte hem met een wenk de auto te doen stilstaan.

Sullivan sprong uit den wagen en fluisterde Jackson, Williams en twee andere politiemannen toe:

— Let nu goed op! Neem jullie revolvers ter hand, maar schiet vooral niet eerder voor je ziet dat mijn leven, of dat van jullie zelf, gevaar loopt. Wij moeten den bandiet tot iederen prijs levend in handen zien te krijgen. Loop zoo zachtjes als je kunt over het gras! Bij den boom gekomen, waartegen de schurk geleund zat, blijven jullie drieën eenigszins achter, terwijl Jackson en ik op hem zullen toesnellen en hem onze revolvers zullen voorhouden. Mocht hij dan willen vluchten, dan loopt hij jullie vanzelf in de armen. Opgepast nu!.....

Zwijgend en stil slopen de vijf mannen achter elkaar over den grasrand terzijde van den weg.

De vluchteling scheen niets van hun nadering te bemerken.

De grijze motorfiets stond aan den tegenovergestelden kant van den weg tegen een boom.

Onhoorbaar slopen de beide politie-mannen nader.

Toen gaf Sullivan Jackson een wenk en beiden stormden op den boom af, waarachter de vluchteling zich verborgen had.

Sullivan greep hem bij den rechterschouder en richtte de revolver op zijn gelaat.

Maar plotseling slaakte hij een kreet en wankelde achteruit, alsof hij een spook had gezien.

— Mijnheer Baxter! schreeuwde hij verwonderd.

Inderdaad, het was de waardige hoofd-inspecteur van Scotland Yard.

— Moet dit een aardigheid voorstellen, mijnheer Sullivan?! riep hij woedend, terwijl hij overeind krabbelde en zijn ondergeschikte streng aankeek.

De jonge inspecteur voelde het bloed in zijn wangen opstijgen van teleurstelling, woede en verlegenheid.

— Vergeef het mij, mijnheer Baxter, maar ik kon onmogelijk weten, dat ik u hier zou aantreffen. Wij volgen het spoor van een motorfiets, en toen wij boven aan den heuvel een motorwielrijder zagen, die bezig was zijn voer-

tuig te repareren, konden wij niet anders denken of wij hadden met een der bankroovers te doen. En wilt gij mij nu ophelderen, hoe het komt, dat wij u hier aantreffen?

— Dat is heel eenvoudig, mijnheer Sullivan! bromde nu Baxter, die blijkbaar zeer uit zijn humeur was. In den laatsten tijd wordt mij te veel werk uit handen genomen, en toen ik eenige inlichtingen van mijnheer Drebber en van den bottelier had ontvangen, ging ik op mijn eigen gelegenheid op onderzoek uit. Ik begreep wel, dat de vluchtelingen zouden trachten een zuidelijke havenplaats te bereiken.

— En mag ik vragen of gij iets ontdekt hebt, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan, die nog steeds niet van zijn teleurstelling bekomen was.

Baxter scheen zich even te bedenken.

Hij kreeg een hevige kleur, maar scheen zich toen te vermannen:

— De zaak is, dat de grijze auto met de vluchtelingen mij op dezen weg is voorbijgeregden, bromde Baxter op nijldigen toon.

— Wat zegt gij daar, mijnheer Baxter?! riep Sullivan op ongeloofigen toon.

— Het is, zooals ik u zeg! riep Baxter toornig uit. Ik had hen uit de beschrijving van den bankier dadelijk herkend en beval hen onder het voorbijrijden om stil te staan en zich aan mij over te geven, maar de schurken lachten mij in het gezicht uit en reden mij in razende vaart voorbij.

— Maar waarom hebt gij dan niet geschoten, mijnheer Baxter? riep Sullivan, die den eerbied voor zijn meerdere een oogenblik uit het oog verloor en van woede stampvoette.

— Gij hebt makkelijk praten! riep Baxter uit. Kunt gij soms met beide handen het stuur van uw motorfiets vasthouden en tegelijkertijd uw revolver uit den zak halen?

Sullivan gaf geen antwoord.

Hij moest zich haastig omkeeren, om een minachtenden glimlach te verbergen, die om zijn lippen speelde.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Haastig wendde hij zich tot zijn superieur met de vraag.

— Gij zeidet daar, dat de auto u voorbij heeft gereden! Maar toch zeker niet op dezen weg?

— Op welken weg anders! hernam Baxter grimmig.

— Maar dat is onmogelijk! schreeuwde Sullivan.

— En waarom zou dat onmogelijk zijn, mijnheer? vroeg Baxter hooghartig.

— Omdat ik slechts één spoor op den weg gezien heb, antwoordde Sullivan.

— Dan hebt gij zeker niet goed gekeken, mijnheer! vervolgde Baxter vol leedvermaak, want als mijn oogen mij niet bedriegen, loopt daar een dubbel spoor op den weg, wat toch waarschijnlijk wel van een auto afkomstig zal zijn.

Als door een adder gestoken sprong Sullivan op.

Hij wendde zich om en keek naar den weg. Duidelijk was daarop een dubbel spoor te zien, dat van de vier wielen eener auto afkomstig was.

Sullivan werd zeer bleek en tastte naar zijn voorhoofd.

— Dat is..... dat is..... mompelde hij.

Daarop wendde hij zich plotseling tot Jackson en vroeg:

— Dit is het dubbele spoor van een auto, nietwaar, Jackson?

— Zeker, mijnheer Sullivan, antwoordde de man, die niet minder verbaasd was dan zijn chef.

— En voor wij den heuvel beklommen, hebben wij er toch één gezien, is het niet zoo?

— Daar wil ik wel op zweren, mijnheer!

— Goddank! riep Sullivan met een zucht van verlichting. Dan ben ik dus toch nog niet gek!

Op dat oogenblik naderde er van den tegenovergestelden kant een deftig gekleed heer van hooge gestalte, die met eenige verbazing de blauwe politie-auto en de geuniformde mannen opnam.

Nauwelijks had Sullivan hem gezien of hij liep snel op hem toe en vroeg hem:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u even lastig val — is u zooveen op dezen weg een voertuig voorbijgereden?

— Ja, mijnheer! antwoordde de oude heer.

— Een motorfiets? vroeg Sullivan gretig.

— Neen, een groote grijze auto!

— Dat is sterk! kreet Sullivan.

— Verwondert u dat zoo, mijnheer? vroeg de oude man glimlachend. Een auto in onzen tijd is anders niets bijzonders.

— Maar deze auto is ongetwijfeld wel zeer bijzonder, mijnheer! vervolgde Sullivan ongeduldig en daarop deelde hij hem mede, wat hem zooveen wedervaren was.

De grijsaard had met stijgende belangstelling toegelusterd en riep, zoodra Sullivan zijn mededeeling beëindigd had:

— Ik geloof, dat ik het raadsel kan ophelderen, mijnheer! Ik ben namelijk ingenieur bij de staatsspoorwegen. Ik bevond mij in den tuin van mijn villa, die gij daar ginds ziet liggen en richtte onwillekeurig het hoofd op, toen ik het snorren van een machtigen motor hoorde. Mijn huis is aan een tamelijk scherpe bocht van den

weg gelegen en het verbaasde mij niet weinig, toen ik zag hoe de wagen in razend snel tempo naar den buitenkant van de bocht overhelde.

— Wat beduidt dat dan, mijnheer? vroeg Sullivan in groote spanning.

— Dat beduidt, mijnheer, dat de wagen slechts op twee wielen liep.

— Maar dat is dan mogelijk? riep Sullivan verbaasd.

— Welzeker, mijnheer! Zulke wagens zijn destijds uitgevonden, maar worden nog zelden in de praktijk gebruikt. Die bankroovers schijnen de eersten te zijn, die er zich van bedienen.

— Maar hoe komt het dan, dat het spoor nu eens vier wielen, en dan weer twee wielen vertoont? vroeg hij.

— Waarschijnlijk omdat de inzittenden onder het rijden de zijwielen kunnen oplichten, antwoordde de ingenieur.

Sullivan staarde den ouden heer even aan en mompelde toen:

— Ik dank u zeer voor uwe inlichtingen, mijnheer! Ik geloof, dat ik mijn zomervacantie te lang heb uitgesteld. Het verbaast mij, dat ik het zelf niet gevonden heb.

Daarop maakte hij een beleefde buiging voor den ingenieur en begaf zich snel weder naar Baxter, wien hij het resultaat van zijn onderhoud mededeelde.

Deze schudde wel afkeurend het hoofd, zooals hij steeds deed, wanneer een ander hem iets mededeelde, wat hij onmogelijk kon omvatten, maar ten slotte moest toch ook hij zich wel gewonnen geven: de feiten waren onloochenbaar.

Sullivan wierp een blik op zijn horloge.

Het was kwart over zevenen!

De zon was reeds zoover gedaald, dat zij met haar ondersten rand de kim beroerde.

— Wij moeten voortmaken, mijnheer Baxter! riep hij uit. Over een uur is het volslagen donker en dan zouden de bandieten ons ter elfder ure toch nog kunnen ontsnappen. Als wij slechts dezen weg volgen, dan moeten wij hen inhalen. De haven-autoriteiten te Dover zijn gewaarschuwd en het is onmogelijk, dat deze vreemde auto onopgemerkt blijft hier in de buurt. Vooruit, Jackson!

De onbruikbare motorfiets werd in de auto getild, alle politiemannen namen in de auto plaats en de vervolging begon opnieuw.

In razende vaart vloog de blauwe politie-auto den heuvel af, de zee tegemoet!

HOOFDSTUK VII.

EEN ONVRIJWILLIGE LUCHTVAART.

Intusschen vloog de giroscope-auto met de beide vluchtelingen met onverminderde vaart door de zuidelijke graafschappen van Engeland.

Het was juist een half uur geleden, dat Raffles met weergalooze stoutmoedigheid den hoofdinspecteur van Scotland Yard, dien hij zeer goed had herkend, met een spottend lachje was voorbijgereden.

Uit overmaat van voorzichtigheid had hij even voor hij de motorfiets kon inhalen, de vier wielen in gebruik gesteld en het dubbele spoor veroorzaakt, dat den ongelukkigen Sullivan aan zijn verstand had doen twijfelen.

— Als het zoo doorgaat, Charles, twijfel ik er niet aan, of wij kunnen veilig Dover bereiken.

— En dan? vroeg Charles.

— Wel, daar zal ik onzen buit eenvoudig overladen in mijn snelle motorboot, de „Zeearend”, die ik daar bijtijds door Henderson heb laten heenbrengen, en de geelvinkjes naar onze schatkamer vervoeren. Je ziet toch niet op tegen een zeereisje bij avond?

— Volstrekt niet! antwoordde Charles haastig. Het belooft een verrukkelijke avond te worden. Zie maar eens, hoe bladstil het is.

Raffles keek naar de lucht, draaide het hoofd naar alle zijden om en zijn gelaat nam een bedenkelijke uitdrukking aan, toen hij opmerkte:

— De stilte in de lucht bevalt mij juist niet! Ik geloof, dat er over een half uur van windstilte geen sprake meer zal zijn, maar dat er dan integendeel een flinke storm zal staan. Zie maar eens naar die wolken, die daar aan den gezichtseinder komen aandrijven.

Charles wierp een blik achter zich.

Inderdaad dreven aan de westelijke kim een paar groote witte wolken, met zonderling geelkleurige randen afgezet, die snel in omvang toenamen.

Tegelijkertijd deed een korte rukwind hem naar zijn hoofddekseel grijpen.

— Je hebt waarachtig gelijk! riep hij uit. De wind komt opsteken.

— Ik wist het wel! zeide Raffles glimlachend. Bij mijn beroep behoort ook een grondige kennis van de onweersverschijnselen.

— Maar zullen wij dan wel veilig den overtocht kunnen wagen?

— O, voor het een bepaalden storm wordt, zullen nog wel een uur of vier voorbijgaan. De „Zeearend” is zeer zeewaardig en als het wat erg begint te nijpen, dan kunnen wij toch altijd nog een toevlucht zoeken op de reede van een kleine Fransche haven. Of aan de lijszijde van een der Kanaal-eilanden.

— Hoever zijn wij nu nog van Dover?

— Ongeveer een uur rijdens!

— Passeeren wij nog dorpen?

— Nog drie! Durham, Mottley en Sutherham.

— Ik geloof, dat ik daarginds al een kerk-toren ontwaar.

— Ja, dat is de toren van Durham.

Plotseling greep Charles hem flink bij den arm en wees in de richting van den kerk-toren, dien hij zooeven voor het eerst ontwaard had.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Zie daar eens in de lucht! Wat is dat voor een ding?

Raffles keek in de aangewezen richting en zeide:

— Daar links van den haan van den kerk-toren?

— Juist!

— Ik weet het waarlijk niet! Zou het een vlieger zijn?

— Neen, dat geloof ik niet!

— Een stuurballon dan?

— Dat geloof ik ook niet, want het voorwerp blijft op dezelfde plaats en het heeft geen uitgerekten vorm, maar het is bijna rond.

Raffles keek nog eens scherp naar het zonderlinge ding in de lucht en riep toen uit:

— Wacht eens even! We zijn in het tijdperk van de kermis! Zou het soms een kabelballon zijn?

— Welzeker, dat kan heel goed! bevestigde Charles. Kijk maar, nu wordt hij zeker langzaam weer ingehaald.

Inderdaad begon het ronde voorwerp langzaam te dalen en was eenige oogenblikken later achter de steeds grooter wordende huizen van het dorp verdwenen.

Plotseling voelde Charles hoe zijn vriend hem krampachtig bij den arm greep.

Hij keek Raffles aan.

Diens gelaat was zeer bleek geworden.

— Wat is er? riep Charles verschrikt uit.

— Wat er is? Ik heb geen benzine meer, zeide Raffles.

— Wat zeg je daar? riep Charles verschrikt uit. Hoe is dat mogelijk! Wij hebben in de remise de tank geheel gevuld!

— Kijk eens achter je, beval Raffles.

Charles stond op en wierp een blik op den weg.

Een kreet ontsnapte hem.

Duidelijk zichtbaar op het grijze macadam, was een vluchtig spoor te zien!

— De benzinetank is lek! schreeuwde hij. En dit bleek ongelukkig genoeg maar al te spoedig waar te zijn!

De wagen verminderde zijn vaart, en stond even later stil, als een gestrand wrak.

Met opeen geknepen lippen verhief Raffles zich van zijn zetel, sprong uit den wagen, liep er omheen en bekeek de groote benzinetank, die met twee zware stalen banden achter op den wagen bevestigd was.

Hij bukte zich en wenkte Charles om naderbij te komen.

Toen wees hij op een klein gaatje onder in de tank, waaruit nog van tijd tot tijd een onnoozel druppeltje benzine lekte.

— Maar hoe komt dat gat erin! kreet Charles wanhopig.

— Ik vermoed, dat een van de wielen in de razende vaart een keisteentje met hevige kracht tegen den betrekkelijk dunnen wand van de benzinetank heeft geslingerd. Maar wat helpt ons het zoeken naar de oorzaak, laten wij ons liever met de gevolgen bezighouden!

— Wat denk je te doen?

— Verder gaan, zeide Raffles kalm.

— Te voet?

— Als het moet ja, maar wij kunnen in Durham een auto trachten machtig te worden.

— Als er in dat nest maar een te vinden is!

— Dat moeten wij afwachten.

— En wat denk je met dezen wagen te doen?

— Dien zal ik vernietigen, antwoordde Raffles met doffe stem.

— Vernietigen? riep Charles verschrikt en verwonderd uit. Maar hoe wil je dat doen?

— Dat zul je aanstonds zien, ik ben op dergelijke gebeurlijkheden voorbereid geweest.

Hij sloeg de voorbank op en nam er een klein houten kistje uit.

— Wat is dat? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Daarin zit een zwakke dynamietlading, die echter sterk genoeg is, om het mechanisme geheel uit elkaar te slaan en tevens een kleine brandbom, die den wagen wel in vlammen zal doen opgaan.

Hij nam het kistje en zette het midden in den wagen.

Er waren twee poolklemmen aan bevestigd, waaraan hij een geïsoleerd stuk koperdraad bevestigde van ongeveer tien meter lengte.

De uiteinden van deze draden bevestigde hij met de grootste voorzichtigheid in de klemmen van een kleinen schakelaar.

Toen hij dit gedaan had, wierp hij een blik op den weg, dien zij zoo juist waren afgekomen.

— Ik geloof, dat wij niet veel tijd meer te verliezen hebben, zeide hij kalm. Kijk eens naar boven.

Charles wierp een blik op den heuvel, dien zij zooeven waren afgereden en slaakte een kreet.

— Daar komen Sullivan en zijn mannen aan! riep hij.

— Dat geloof ik ook, hernam Raffles kalm.

— Kom, Charles, laten we ons in den greppel verbergen, want de rondvliegende stukken konden ons wel eens treffen.

Op een veiligen afstand van den wagen doken zij in den greppel.

Raffles draaide den knop van den kleinen schakelaar om.

Met een doffen slag ontplofte de dynamietlading.

De wagen leek te schreeuwen als een zwaar gewond dier, sprong een meter van den grond en kwam met een doffen slag weder op den straatweg neer.

Bijna tegelijkertijd steeg een dikke, zwarte rookwolk uit den wagen omhoog.

Raffles keek er met bleek gelaat en dicht opeengeperste lippen naar.

— Het is jammer, mompelde hij in zich zelf, maar het ging niet anders. Heb jij den zak met het geld, Charles?

— Hier, onder mijn jas!

— Vooruit dan, het is hoog tijd! Sullivan zal misschien een half uur door de brandende auto worden opgehouden, maar langer zeker niet. Vlug, daar komen zij aan! Naar het dorp! Naar het dorp!

Zij snelden eenigen tijd door den drogen greppel voorwaarts en waagden zich pas weder op den weg, toen zij eenige honderden meters verder waren.

Charles wierp een blik achter zich.

Een dikke rookkolom steeg uit den brandenden wagen.

Maar door het gordijn van rook heen konden de beide vluchtelingen duidelijk de groote blauwe auto waarnemen en de druk gebarende gedaanten der woedende agenten.

Zij bevonden zich nu aan den ingang van het dorp.

Duidelijk was het aan alles te merken, dat het plaatsje feest vierde.

De geheele bevolking scheen zich naar het groote marktplein te hebben begeven, want de meeste menschen liepen in één richting.

Overal stonden draaiorgels en stoomcarousels, en toen zij op het groote marktplein aankwamen, bevonden zij zich midden in de feestdrukte.

Het plein was gevuld met een dichte menigte, die zich verdrong voor de vermakelijkheden van verschillenden aard.

Midden op het plein was een ruimte vrij gehouden en dadelijk bemerkten Raffles en Charles, dat zij zooeven hadden goed gezien.

Een niet al te groote luchtballon van lichtgele zijde, waaronder een mandje bengelde, wat vier of vijf reizigers kon bevatten, schommelde in de steeds aanwakkerende bries op en neer.

De kabel was om een groote trommel bevestigd, die stevig in den grond geankerd was.

De open ruimte was afgesloten met een houten hek, waarin een tourniquette om de liefhebbers van een ongevaarlijke opstijging door te laten.

Een man in de uniform van kapitein met veel goud op zijn blauw pak, stond voor de tourniquette, gewapend met een dun rietje en hield

met schorre stem een toespraak tot het publiek, waarin hij de dorpelingen uitnoodigde een reisje te maken:

— De laatste opstijging, dames en heeren, schreeuwde hij. Prachtig gezicht op de haven van Dover en het Engelsche landschap! Geheel gevaarloos! Twee shilling per opstijging! Kinderen en militairen betalen half geld! Vereerd met de belangstelling van Zijne Majesteit den Koning!

Maar de menschen schenen niet veel lust te hebben zich aan den ballon toe te vertrouwen.

De wind stak ieder oogenblik heftiger op en de ballon schommelde op bedenkelijke wijze heen en weer.

Tevergeefs schreeuwde de eigenaar van den ballon zich heesch. De kermisgangers gevoelden er niet veel voor, den storm te trotseeren die ieder oogenblik in kracht toenam en lieten den man kalm zijn longen verslijten.

Raffles had dit alles met één oogopslag waargenomen.

Hij wierp nu een blik in de smalle maar lange straat, die op het marktplein uitkwam, en met een flauwe helling naar boven liep.

Een eigenaardige glimlach deed zijn smalle lippen krullen.

— Als je er soms belang in mocht stellen, Charles, zeide hij kalm, dan wil ik je wel even mededeelen, dat daarginds aan het einde van de straat onze waarde Baxter, in gezelschap van Sullivan en een half dozijn politieagenten aankomen!

Charles wierp een snellen blik achter zich.

Zijn gelaat nam een verschrikte uitdrukking aan, toen hij inderdaad boven aan de straat, op geen halven kilometer afstand, in snellen ren de mannen der wet zag naderen.

— Waarlijk! Daar komen zij aan! riep hij op gedempten toon. Ik geloof, dat wij ditmaal voor de haaien zijn, Edward! Zij zullen over vijf minuten hier zijn!

— Vijf minuten is een halve eeuwigheid voor mannen in onzen toestand, hernam Raffles, die zijn bedaardheid geen oogenblik verloor.

— Maar hoe wil je hun ontsnappen? vroeg Charles, die zijn ongerustheid nauwelijks vermocht te verbergen. Er is hier in dit nest immers geen auto te krijgen, ja zelfs geen gewoon rijtuig! Die zullen allen wel besproken zijn door feestgangers uit de omliggende dorpen, die zich hier verlaat hebben!

— Ik heb geen auto en evenmin een rijtuig noodig, zeide Raffles kalm.

— Maar wij kunnen toch niet loopen! Bedenk toch, dat zij een snelle auto tot hun beschikking hebben! Daarmee kunnen zij ons overal volgen!

— Overal — behalve in de lucht!

Charles keek zijn vriend met groote oogen aan. Toen begonnen zijn oogen te schitteren, en hij zeide met gesmoorde stem:

— Ik had dadelijk moeten weten, dat je je

niet zou laten vangen, en er wel wat op zou weten te vinden! Ik ben tot je dienst! Laten wij voortmaken, want zij zijn al half weg de straat!

Raffles antwoordde niet, maar begon zich met de ellebogen een weg door de menigte te banen.

Spoedig had hij het tourniquette bereikt.

Hij betaalde en nam met Charles in de mand plaats.

De kapitein, verheugd dat hij ter elfder ure toch nog een paar reizigers aan den haak zou kunnen slaan, en zich voornemende, de opstijging zoo kort mogelijk te maken, boog zich over den rand van de mand en gaf den mannen, die het gangspil in beweging moesten brengen, bevel, den kabel te laten vieren.

De ballon begon langzaam te stijgen.....

Op dat oogenblik werd de aandacht der kermisgangers getrokken door een hevig geschreeuw, afkomstig uit den mond van een zwaarlijvig man in de uniform der Londensche politie.

Het was Baxter, die blazend en proestend het marktplein kwam opstormen!

Zoodra de politiemannen den kabelballon gezien hadden, zeide een voorgevoel hun, dat zij er verstandig aan zouden doen, zich te haasten.

En toch bleken zij nog niet vlug genoeg te zijn geweest!

De ballon bevond zich nu op een hoogte van ruim tweehonderd meter boven den grond.

Raffles en Charles zagen, dat Sullivan snel op de mannen aan het gangspil toeliep, en eenige woorden met hen wisselde.

De beteekenis daarvan werd hun al spoedig duidelijk, want even later begon de ballon langzaam maar zeker weder te dalen, naar beneden getrokken door de krachtige vuisten van de mannen aan de draaitrommel.

Raffles begreep, dat de oogenblikken kostbaar waren.

Hij greep een aantal bankbiljetten uit zijn portefeuille, nam met de vrije hand zijn revolver uit zijn zak, richtte die op den doodelijk ontstelden luchtvaarder en zeide:

— Gij zijt zeker niet bang uitgevallen?

— N-nee! hakkelde de man, terwijl er groote zweetdruppels op zijn gelaat verschenen.

— Dan zou ik u sterk aanraden, langs den kabel dit mandje te verlaten. Hoezeer wij uw aangenaam gezelschap in andere omstandigheden ook op prijs zouden stellen — wij moeten er ons tot onze spijt op dit voor ons gewichtige oogenblik van spenen! Wat heeft deze ballon u gekost?

— Honderd pond! stamelde de luchtschipper.

— En de gasvulling?

— Twintig pond!

— Daar hebt gij er honderdvijftig! En haast u nu. Mijn patronen zitten vandaag zeer los in het magazijn.

De eigenaar van den ballon begreep, dat er voor hem geen keuze overbleef. Hij stak de

bankbiljetten snel in zijn zak, slingerde zich over den rand van het schuitje en begon langs den kabel af te dalen.

Een gehuil van woede deed de lucht weer galmen!

Het was Baxter, die deze onmenselijke kreten had uitgestooten.

En ook Sullivan begreep maar al te goed, wat er daarboven in de lucht was voorgevallen.

Met beloften op een groote belooning trachtte hij de mannen aan het gangspil tot meerderen spoed aan te zetten.

De luchtschipper scheen dit te hebben begrepen en liet zich met opzet zoo langzaam mogelijk zakken.

Maar hij had met een te sterke partij te doen.

De loop van een geweldige revolver verscheen over den rand van de mand en een dreigende stem klonk:

— Wat vlugger, waarde heer, of ik zal je beenen doen maken!

Onmiddellijk nam de afdaling in snelheid toe.

De ballon bevond zich nu op ongeveer zestig meter van den grond.

De kapitein was nu veilig beneden en begon dadelijk zijn mannen te helpen, die reeds door een aantal krachtige politie-agenten werden bijgestaan.

Daar vloog een revolverkogel door den bodem van de mand.

— Het wordt tijd om afscheid te nemen, Charles! zeide Raffles kalm.

Hij haalde zijn vlijmscherp zakmes uit den zak, boog zich over den rand van het schuitje en sneed met één ruk den kabel door.

Met een hevigen sprong, die beide mannen op den bodem van het schuitje wierp, schoot de vrij geworden ballon in den al donkerenden avondhemel omhoog.

Raffles was het eerst weder op de been en wierp een blik naar de snel onder den ballon wegvliedende aarde.

Reeds vertoonde het marktplein zich niet grooter dan een tafellaken aan zijn oogen. De dorpsbewoners waren kleine stipjes, nauwelijks te onderscheiden.

Enkele flauwe knallen als van een kinderpistooltje bewezen hem, dat er nog altijd op hen geschoten werd.

Toen verdween ook dit laatste zichtbare stukje van het dorp achter een groote witte wolk.

Een geluidlooze stilte heerschte thans om de twee mannen.

Zelfs het gieren van den steeds in kracht toenemenden storm konden zij niet hooren, daar zij even snel afdreven als de wind voortraasde, die het geluid van den storm voortbracht.

Raffles haalde zijn zakcompasje te voorschijn en wierp er een blik op.

— Vrouwe Fortuna is ons nogmaals gunstig! zeide hij vroolijk. Wij drijven regelrecht op het Kanaal af!

— Ik weet niet, of dit reden tot blijdschap

is! merkte Charles op bezorgden toon op.

— Waarom niet?

— Omdat wij toch ergens moeten landen! Wij kunnen niet ten eeuwigen dage in de lucht blijven!

— Ongetwijfeld! Maar ik zie niet in, waarom wij niet in Frankrijk zouden dalen!

— Om dadelijk door de Fransche politie te worden gearresteerd!

— Het eene vloeit niet direct uit het andere voort! Natuurlijk zal onze politie, voor wier ijver ik niets dan lof heb, de Fransche collega's waarschuwen. Maar om te beginnen gaat dat niet zoo spoedig, daar Durham geen eigen telegraafbureau heeft en de telegrammen eerst naar het dichtstbijzijnde groote dorp moeten worden gebracht. En ten tweede moet het bericht van Parijs, waar het ontvangen wordt, verder naar alle kleine steden doorgeseind worden. En dat houdt geruimen tijd op! Terwijl wij, als de wind zoo blijft, over een uur het Kanaal gepasseerd kunnen zijn!

— Als wij ten minste niet voor dien tijd in zee gevallen zijn!

— Charles, je pessimisme is waarlijk onverbeterlijk! Waarom zouden wij in zee vallen! De ballon houdt het toch zeker wel een uur uit?

— Dat weet ik zoo zeker niet! Het ding is niet op dergelijke reizen gemaakt en wie weet hoe oud en versleten!

Hij wierp een blik naar boven en riep verschrikt uit:

— Nu weet ik waarom hij daalt! De rakkers hebben een kogel door het omhulsel gejaagd! Zie maar.

Het was maar al te waar! Een kleine scheur dicht boven de mand liet gas ontsnappen.

— En als de kogel er van boven weer uit is gegaan, dan moet er boven in den ballon een tweede gat zijn! merkte Charles op.

— Nu, alles is nog niet verloren! riep Raffles. Zie — daar is de zee al!

Inderdaad — bijna vlak onder hen ruischten de golven van het Kanaal!

Maar intusschen daalde de ballon langzaam maar zeker!

In toemelooze vaart, door den wind voortgezweept, snelde het gevaarte naar de Fransche kust, maar zou het die bijtijds bereiken?

Reeds konden de luchtschippers het geklots van de golven hooren.

Toen zij zich op ongeveer een mijl van de Fransche kust bevonden, zweefde de ballon, als een lamgeschoten vogel, op slechts tien meter boven de golven.

Raffles balde woedend de vuisten!

Zoo dicht bij de redding en dan te moeten vergaan!

Maar hij hief het hoofd op en riep:

— Weg met de mand! Die hebben wij niet meer noodig! De kust is op geen mijl afstand!

Charles begreep hem en maakte geen enkele tegenwerping.

Zij heschen zich in de touwen op, namen op den ring plaats, die het mandje droeg en sneden de koorden door, waaraan het schuitje hing.

Toen het in zee plofte, steeg de ballon met een ruk een paar honderd meter.

Maar aanstonds begon hij weder te dalen. Het gas ontsnapte met een fluitend geluid door een groot gat in het bovenste gedeelte van het omhulsel.

Binnen enkele minuten klonk opnieuw het dreigend geruisch der golven in hun ooren.

Toen wees Charles plotseling verschrikt naar een kleine stoomboot, die zich van de Fransche kust losmaakte en zee koos.

— Daar! schreeuwde hij. Zij hebben ons al ontdekt en zijn zeker reeds gewaarschuwd! Wij zijn verloren!

— Nog niet! zeide Raffles kalm, terwijl hij op zijn beurt naar een vaartuig bijna vak onder hen wees.

— Wat wil je dan doen?

— Dat zul je zien! De revolvers in de gummi-zakken, zoodat zij niet nat worden en opgepast!

Raffles trok onversaagd aan het touw van de gasklep. De ballon daalde nu zeer snel.

Toen hij nog vijf meter boven de golven was, schreeuwde Raffles:

— Spring in zee en zwem naar dien stoom-trawler!

Het volgend oogenblik stortten de beide mannen zich in de golven.

Met een laatste krachtsinspanning verhief de ballon zich als een doodelijk gewonde vogel en verdween in de wolken.

Met enkele slagen hadden Raffles en Charles den afstand tot aan den stoomtrawler afgelegd en waren langs een afhangende touwladder aan boord geklommen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, stapte Raffles op den kapitein toe, die in de hoogste mate verbaasd was over het zonderlinge voorval, waarvan hij zooeven getuige was geweest, en nu ontspon zich het volgende gesprek.

— Hoe snel loopt uw schip?

— Twee en twintig knopen! antwoordde de verblufte schipper.

— Hoeveel man hebt gij aan boord?

— Zes, buiten mijzelf gerekend.

— Hebt gij al gevischt?

— Ik heb zooeven de haven verlaten!

— Waar wildet gij heen gaan?

— Ik wilde op de Schotsche kust gaan visschen!

— Dan zult gij uw plan wel willen wijzigen, want ik heb aan de Schotsche kust niets te maken — integendeel!

— Dat ben ik niet van plan!

— Ook niet voor vijf pond sterling voor ieder half uur, dat ik u doe verliezen?

— Neen!

— Tien?

— Niet voor honderd! Ik wijk nooit van mijn plan af!

— Ook niet als ik dit argument gebruik?

De schipper keek in vier revolverloopen.

Hij was een verstandig man, die nooit getracht had, ijzer met handen te breken.

Hij keek zijn ongewenschte gasten eens aan, krabde zijn achterhoofd, en sprak de wijze woorden:

— Ik wijk nooit van mijn plan af — tenzij ik er toe gedwongen word!

— Zóó mag ik het hooren! zeide Raffles lachend. Neem het roer over! zoo wendde hij zich tot Charles, en houd op Etaples aan, eenige mijlen ten zuiden van Boulogne!

De schipper keek zwijgend toe. Toen zeide hij:

— Mag ik u een verzoek doen?

— Ga uw gang!

— Wilt gij mij een bewijsje geven, dat ik voor geweld heb moeten bukken? Dat kan ik dan aan mijn reeder laten zien!

— Met het grootste genoegen, antwoordde Raffles. Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit, en krabbelde er eenige woorden op, waarna hij het den schipper overhandigde.

— Dat zal wel voldoende zijn! meende hij.

De schipper las: Ik, John Raffles, de Grootte Onbekende, verklaar hierbij, dat de schipper van den trawler „B. 14” geheel buiten zijn schuld door geweld mijnerzijds gedwongen werd, van zijn koers af te wijken.”

Met bleek gelaat had de schipper deze woorden gelezen.

— Gij zijt..... mompelde hij.

— Ik ben het fraaie stuk wild, waarnaar de politie van geheel Europa zoo ijverig jaagt! voltooidde Raffles den zin grimmig.

De schipper boog het hoofd en verwijderde zich langzaam, zonder een woord te zeggen.

Raffles verzond een draadloos telegram met behulp van de radiografische inrichting, die zich aan boord bevond, aan Henderson, luidende: „Kom onmiddellijk met snelste motorboot naar Boulogne”, en begon toen rusteloos op en neer te loopen, totdat Etaples bereikt was.

De Fransche politieboot was hun spoor blijkbaar bijster geworden.

Voor Raffles aan wal stapte, haalde Raffles zijn portefeuille te voorschijn en wilde den schipper eenige bankbiljetten in de hand duwen.

Deze wees het geld zwijgend af.

Raffles werd bleek.

— Gij wilt mijn geld niet?

Toen antwoordde de schipper zacht:

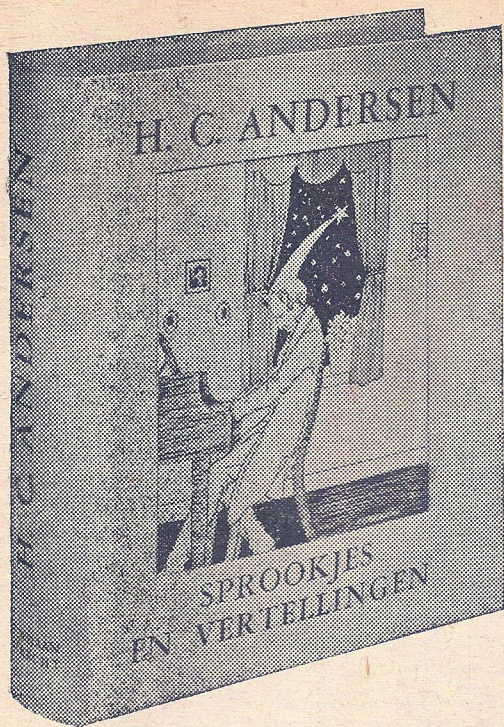
— Gij hebt mij kunnen dwingen, u in veiligheid te brengen — gij kunt mij niet dwingen, geld van een misdadiger aan te nemen!

Raffles week terug alsof hij door een slang gestoken werd.

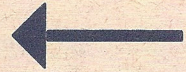
Hij wilde nog iets zeggen, maar bedacht zich.

Toen wendde hij zich langzaam af en begon de loopplank af te dalen.

Nimmer had Charles het gelaat van zijn vriend zoo vaal, zoo vertrokken, zoo smartelijk verwrongen gezien.....

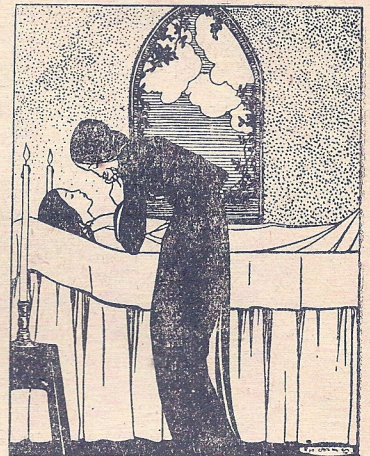
GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

Andersen's werk is onvergankelijk; de groote wijsheid daarvan is van alle tijden, voor oud en jong; geslacht op geslacht wordt er onverminderd door geboeid!

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempelband met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.

(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES:

